

An abstract painting featuring vibrant, layered colors of red, orange, and yellow, with visible brushstrokes and textures. The composition is dominated by these warm tones, with a small section of green visible on the right edge. The overall effect is one of dynamic energy and depth.

XVI
PREMI
DE PINTURA
FRANCESC
GIMENO
2021

XVI
PREMI
DE PINTURA
FRANCESC
GIMENO
2021

ΚΑΤΆΛΟΓ / ΚΑΤΆΛΟΓΟ

Edició / Edición
Museu de Tortosa
Ajuntament de Tortosa

Coordinació / Coordinación
Núria Segarra

Disseny / Diseño
Jaume Martínez / RRESET

Textos / Textos
Assumpta Rosés
Artistes seleccionats /
Artistas seleccionados

Correcció / Corrección
Anna Renau

Fotografia / Fotografía
Andrei Moldovan / RRESET

Impressió / Impresión
Gràfica Dertosenense S.L.

Dipòsit Legal
DL T 576-2022

ΕΧΡΟΣΙΟΪ / ΕΧΡΟΣΙΟΪΝ

XVI Premi de Pintura Francesc Gimeno
11/06/2022 – 31/07/2022
Sala Antoni Garcia del Museu de Tortosa

Producció / Producción
Museu de Tortosa
Ajuntament de Tortosa

Coordinació / Coordinación
Núria Segarra

Presentació / Presentación

Tot relat penja d'una història i d'un present /
Todo relato cuelga de una historia y de un
presente
Assumpta Rosés

Jurat / Jurado

Índex d'artistes / Índice de artistas

Obra premiada

Mencions especials / Menciones especiales

Obres seleccionades / Obras seleccionadas

Curriculum vitae

8

14

31

34

38

44

70

PRESENTACIÓ

Enguany, el Premi de Pintura Francesc Gimeno, de Tortosa, arriba a la setzena edició, una xifra que denota la importància que, edició rere edició, va assolint el nostre premi de pintura i que ens permet complir amb dos objectius principals: d'una banda, donar a conèixer i subratllar el nom d'un dels grans pintors referents de la nostra ciutat, Francesc Gimeno, i de l'altra, continuar eixamplant el fons pictòric de Tortosa a cada edició, amb obres que revaloritzen el llenguatge actual, que són un reflex dels diferents estils i tendències de la pintura contemporània.

La convocatòria del 2021 ha rebut 52 propostes d'artistes d'arreu de l'Estat, fet que demostra la transcendència del guardó. De totes aquestes obres, el jurat format per Pilar Bonet, Jordi Ribas i Assumpta Rosés n'ha seleccionat 15, que són les que es presenten a la sala Antoni Garcia del Museu de Tortosa i que també queden recollides en aquest catàleg.

D'entre aquestes, el jurat ha triat l'obra titulada *Disturbios en la segunda sede del FMI*, de Cristòfol Pons, com a guanyadora i que, per tant, passa a formar part de la col·lecció de pintura del Museu de Tortosa, una obra de la qual el jurat ha destacat la factura clàssica però d'estètica contemporània, propera al muralisme reivindicatiu, a la il·lustració i a l'*underground*. També han merescut una menció especial del jurat les obres de Lídia Porcar i de Glòria Giménez.

Com a alcaldessa de Tortosa, felicito el guanyador, els finalistes i els seleccionats i, especialment, vull adreçar el meu agraïment a tots els participants que han fet possible aquest XVI Premi de Pintura Francesc Gimeno.

Meritxell Roigé i Pedrola
Alcaldessa de Tortosa

El catàleg que teniu a les mans recull les obres finalistes del XVI Premi de Pintura Francesc Gimeno. Un guardó que, reformulat l'any 2014, aposta per revaloritzar aquest llenguatge artístic fomentant la creació i la recerca i apropant al públic les propostes que oferix l'art contemporani.

La setzena constitueix una edició especial emmarcada en els actes de celebració de Tortosa Capital de la Cultura Catalana 2021, un esdeveniment que ha reafirmat el potencial i el poder que té la cultura com a motor generador de sinergies capaç de transformar i regenerar les nostres vides. Sota el lema "la Cultura que Vivim", les activitats de Tortosa Capital de la Cultura Catalana 2021 han demostrat que la creativitat i la diversitat cultural han estat i són els principals motors de l'èxit de les ciutats fent-les més inclusives, creatives i sostenibles.

Des de l'administració pública cal treballar per la cultura, i així ho estem fent des de l'Ajuntament de Tortosa. Apostant per la creació, pels nous talents i per la difusió cultural i del nostre patrimoni, contribuint així al desenvolupament de les potencialitats individuals i col·lectives, i consegüentment al progrés de la societat. Hi crec fermament i per això seguirem treballant per dinamitzar i democratitzar la cultura.

Felicitats al guanyador i als finalistes d'esta edició del Premi. Animo a tothom a continuar treballant per la Cultura, perquè la Cultura mos empodera, mos dona identitat, mos enriqueix com a societat i mos agermana i, sense dubte, és l'essència d'una ciutat i d'un territori.

Enric Roig Montagut
1r Tinent d'alcaldesa
Regidor de Cultura, Urbanisme i Habitatge

PRESENTACIÓN

Este año, el *Premi de Pintura Francesc Gimeno*, de Tortosa, llega a la decimosexta edición, una cifra que denota la importancia que, edición tras edición, va adquiriendo nuestro premio de pintura y que nos permite cumplir con dos objetivos principales: por una parte, dar a conocer y subrayar el nombre de uno de los grandes pintores referentes de nuestra ciudad, Francesc Gimeno, y por otra, seguir ampliando el fondo pictórico de Tortosa a cada edición, con obras que revalorizan el lenguaje actual, que son un reflejo de los distintos estilos y tendencias de la pintura contemporánea.

La convocatoria del 2021 ha recibido 52 propuestas de artistas de todas partes del Estado, lo cual demuestra la trascendencia del galardón. De todas estas obras, el jurado formado por Pilar Bonet, Jordi Ribas y Assumpta Rosés ha seleccionado 15, que son las que se presentan en la sala Antoni Garcia del Museo de Tortosa y que también quedan recogidas en este catálogo.

De entre estas, el jurado ha escogido la obra titulada *Disturbios en la segunda sede del FMI*, de Cristòfol Pons, como ganadora y que, por lo tanto, pasa a formar parte de la colección de pintura del Museo de Tortosa, una obra de la que el jurado ha destacado la factura clásica, pero de estética contemporánea, cercana al muralismo reivindicativo, a la ilustración i al *underground*. También han merecido una mención especial del jurado las obras de Lídia Porcar y de Glòria Giménez.

Como alcaldesa de Tortosa, felicito al ganador, a los finalistas y a los seleccionados y, especialmente, quiero dirigir mi agradecimiento a todos los participantes que han hecho posible este XVI *Premi de Pintura Francesc Gimeno*.

Meritxell Roigé i Pedrola
Alcaldessa de Tortosa

El catálogo que tenéis en las manos recoge las obras finalistas del XVI Premio de Pintura Francesc Gimeno. Un galardón que, reformulado en 2014, tiene como objetivo revalorizar este lenguaje artístico fomentando la creación y la investigación y acercando al público las propuestas que ofrece el arte contemporáneo.

La decimosexta constituye una edición especial enmarcada en los actos de celebración de Tortosa Capital de la Cultura Catalana 2021, un acontecimiento que ha reafirmado el potencial y el poder de la Cultura como motor generador de sinergias capaz de transformar y regenerar nuestras vidas. Bajo el lema "la Cultura que Vivimos", las actividades de Tortosa Capital de la Cultura Catalana 2021 han demostrado que la creatividad y la diversidad cultural son los principales motores del éxito de las ciudades haciéndolas más inclusivas, creativas y sostenibles.

Desde la administración pública hay que trabajar por la Cultura, y así lo estamos haciendo desde el Ayuntamiento de Tortosa. Apostando por la creación, por los nuevos talentos y por la difusión cultural y de nuestro patrimonio, contribuyendo así al desarrollo de las potencialidades individuales y colectivas, y consecuentemente al progreso de la sociedad. Lo creo firmemente y por eso seguiremos trabajando para dinamizar y democratizar la Cultura.

Felicidades al ganador y a los finalistas de esta edición del Premio. Animo a todos a continuar trabajando por la Cultura, porque la Cultura nos empodera, nos da identidad, nos enriquece como sociedad y nos une y, sin duda, es la esencia de una ciudad y de un territorio.

Enric Roig Montagut
1.er Teniente de alcaldesa
Concejal de Cultura, Urbanismo y Vivienda

El primer que vull remarcar és que aquest és un premi específicament dedicat a la pintura. Té com un dels seus objectius principals continuar la petita i interessant col·lecció de pintures modernes del Museu de Tortosa, que s'ha anat construint en gran part amb les obres guanyadores de les edicions anteriors. Així, s'ha anat formant un fons de pintura en què desfilen els estils de la darrera meitat del segle XX i del que portem del XXI —la majoria, d'artistes catalans—, amb cops de sort —perquè han guanyat el premi autors/es de renom— i completant la col·lecció amb obres de pintors locals destacats. No és gaire usual veure convocatòries de premis específics per a pintura, però en aquest cas té tot el sentit.

La pintura ha estat una acció humana, gairebé vital, des de fa mil·lennis, sigui feta durant el temps tranquil en què les necessitats urgents de seguretat i alimentació han estat cobertes, sigui com un acte poderós per invocar forces protectores per resoldre aquestes necessitats essencials, sigui per deixar un testimoni de l'existència individual o de grup. Les mans, els materials com fang, sang, carbó i algunes eines rudimentàries van bastar per crear un llenguatge visual amb derivacions realistes, simbòliques, geomètriques..., un mitjà de comunicació amb el qual podem connectar des del present i que podem desxifrar intuïtivament.

Quan, al llarg de les civilitzacions, s'han establert cultures associades a grups socials poderosos, mai no hi ha faltat la pintura, que els ha servit com a eina de comunicació, de representació, d'afirmació o de denúncia. La possibilitat de representar la realitat i deixar missatges figuratius —com retrats, paisatges, relats de fets i conquestes— va unir la pintura al poder i, en gran part, l'en va fer dependent. Durant mil·lennis ha estat un llenguatge universal permanent, ple de veritats i mentides interessades. Però formes i continguts alliberen missatges i formes, entroncats amb l'esperit i la intel·ligència dels artistes i dels seus impulsors. I els entenem, sense necessitat de grans especialistes que ens els desxifrin.

En un breu espai de temps, molt recent —menys de dos-cents anys—, en l'àmbit cultural occidental, la pintura ha passat per una sèrie de circumstàncies que n'han posat en qüestió la utilitat i la permanència. Hem vist que es repetia l'expressió «la pintura ha mort».

Va ser determinant l'aparició de la fotografia a mitjan segle XIX. A finals de segle, algú va córrer a sentenciar la mort de la pintura. El document fotogràfic era molt fidel, va fascinar, va semblar més objectiu que la pintura, i es va donar per fet que una fotografia era un document de veracitat incontestable (després ja es va veure que la manipulació, la fantasia i la mentida hi tenien tantes opcions com en qualsevol altre llenguatge). La fotografia era una alternativa d'afirmació individual que es va fer molt popular. Moltes capes de la societat que no es podien permetre un retrat a l'oli sí que podien pagar una o diverses fotografies i guardar un arxiu personal o familiar amb una alta vàlua identificadora.

El que de moment va semblar un cop mortal a la pintura com a gènere i com a ofici va ser, de fet, un alliberament per als artistes: els impressionistes, els expressionistes i les primeres avantguardes van poder experimentar i ampliar els registres de la pintura. Així, es van obrir camins nous en la recerca d'aquesta i de les arts visuals, els quals van incloure, a més de les aportacions òptiques de la fotografia, altres innovacions científiques i socials: la relativitat, la psicoanàlisi, el cinema, les ideologies socialistes, l'educació universal, la propaganda, l'abstracció, l'automatització de les reproduccions... Mentrestant, s'anaven enfrontant posicions entre les teories de l'art útil o compromès i els defensors de «l'art per l'art», al servei de l'estètica pura.

En la segona postguerra mundial, durant els anys cinquanta, l'informalisme va explorar camins nous, materials i objectes afegits, nous suports, relleus, transformacions de les matèries..., fins a integrar dins l'obra d'art la degradació mateixa dels materials. Altres tendències, com el pop art, establien ponts de diàleg entre la imatge fotogràfica i la pintura.

En els anys setanta, les tendències conceptuals van fer un pas més enllà: si primer s'havia parlat de la «mort de la pintura», ara es parlava radicalment de la «mort de l'art» (naturalment, de l'art entès en el seu concepte tradicional i mercantilista). S'incorporaven dins d'un llenguatge encadenat fotografia, cinema, objectes, dibuix, pintura, *performances*, instal·lacions, accions sobre el paisatge, resignificació d'objectes i la utilització de tota mena de materials permanents o efímers. La idea, el concepte, eren posats al centre de la creació artística. Però, un altre cop,

Lo primero que quiero remarcar es que este es un premio específicamente dedicado a la pintura. Tiene como uno de sus objetivos principales continuar la pequeña e interesante colección de pinturas modernas del Museo de Tortosa, que se ha ido construyendo en gran parte con las obras ganadoras de las ediciones anteriores. Así, se ha ido formando un fondo de pintura en el que desfilan los estilos de la última mitad del siglo XX y de lo que llevamos del XXI —la mayoría, de artistas catalanes—, con golpes de suerte —porque han ganado el premio autores/as de renombre— y completando la colección con obras de pintores locales destacados. No es demasiado usual ver convocatorias de premios específicos para pintura, pero en este caso tiene todo el sentido.

La pintura ha sido una acción humana, casi vital, desde hace milenios, sea hecha durante el tiempo tranquilo en el que las necesidades urgentes de seguridad y alimentación han estado cubiertas, sea como un acto poderoso para invocar a fuerzas protectoras para resolver estas necesidades esenciales, sea para dejar un testimonio de la existencia individual o de grupo. Las manos, los materiales como barro, sangre, carbón y algunas herramientas rudimentarias bastaron para crear un lenguaje visual con derivaciones realistas, simbólicas, geométricas..., un medio de comunicación con el que podemos conectar desde el presente y que podemos descifrar intuïtivament.

Cuando, a lo largo de las civilizaciones, se han establecido culturas asociadas a grupos sociales poderosos, nunca ha faltado la pintura, que les ha servido como herramienta de comunicación, de representación, de afirmación o de denuncia. La posibilidad de representar la realidad y dejar mensajes figurativos —como retratos, paisajes, relatos de hechos y conquistas— unió la pintura al poder y, en gran parte, la hizo dependiente de este. Durante milenios ha sido un lenguaje universal permanente, lleno de verdades y mentiras interesadas. Pero formas y contenidos liberan mensajes y formas, entroncados con el espíritu y la inteligencia de los artistas y de sus impulsores. Y los comprendemos, sin necesidad de grandes especialistas que nos los descifren.

En un breve espacio de tiempo, muy reciente —menos de doscientos años—, en el ámbito cultural occidental, la pintura ha pasado por una serie de circunstancias que han puesto en

entredicho su utilidad y permanencia. Hemos visto que se repetía la expresión «la pintura ha muerto».

Fue determinante la aparición de la fotografía a mediados del siglo XIX. A finales de siglo, alguien se apresuró a sentenciar la muerte de la pintura. El documento fotográfico era muy fiel, fascinó, pareció más objetivo que la pintura, y se dio por hecho que una fotografía era un documento de veracidad incontestable (después ya se vio que la manipulación, la fantasía y la mentira tenían tanta cabida como en cualquier otro lenguaje). La fotografía era una alternativa de afirmación individual que se hizo muy popular. Muchas capas de la sociedad que no podían permitirse un retrato al óleo sí que podían costearse una o varias fotografías y guardar un archivo personal o familiar de un alto valor identificativo.

Lo que de momento pareció un golpe mortal a la pintura como género y como oficio fue, de hecho, una liberación para los artistas: los impresionistas, los expresionistas y las primeras vanguardias pudieron experimentar y ampliar los registros de la pintura. Así, se abrieron caminos nuevos en la búsqueda de esta y de las artes visuales, los cuales incluyeron, además de las aportaciones ópticas de la fotografía, otras innovaciones científicas y sociales: la relatividad, el psicoanálisis, el cine, las ideologías socialistas, la educación universal, la propaganda, la abstracción, la automatización de las reproducciones... Mientras tanto, se iban enfrontando posiciones entre las teorías del arte útil o comprometido y los defensores de «el arte por el arte», al servicio de la estética pura.

En la segunda postguerra mundial, durante los años cincuenta, el informalismo exploró caminos nuevos, materiales y objetos añadidos, nuevos soportes, relieves, transformaciones de las materias..., hasta integrar dentro de la obra de arte la degradación misma de los materiales. Otras tendencias, como el pop art, establecían puentes de diálogo entre la imagen fotográfica y la pintura.

En los años setenta, las tendencias conceptuales dieron un paso más allá: si primero se había hablado de la «muerte de la pintura», ahora se hablaba radicalmente de la «muerte del arte» (naturalmente, del arte entendido en su concepto tradicional y mercantilista). Se incorporaban dentro de un lenguaje encadenado

contra tot pronòstic, la pintura va ressorgir en la dècada dels vuitanta, afirmant la seva capacitat de revelació individual, expressiva i lliure fins al salvatgisme, com a eina de comunicació humana sense lleis i oferint objectes únics a l'impuls col·leccionista d'una nova burgesia especulativa i poc acadèmica en els seus gustos.

La pintura s'ha mantingut viva durant el pas al segle XXI. Ara mateix s'afirma com un gest lligat a l'experiència humana, s'adapta i diversifica, s'apropia de les imatges de la història, de les tècniques de reproducció, de nous materials i nous formats. S'estan recuperant llenguatges simbòlics d'impuls espiritual, els treballs silenciatos de les dones artistes, les creacions de sectors socials marginats i de cultures silenciades. És, actualment, un llenguatge amb presència entre els joves artistes, que en retroben la utilitat per a la reflexió i l'expressió individual i col·lectiva, sigui des d'un radical individualisme o dins de l'art de denúncia social, l'art al carrer, el cartellisme, el còmic, els dissenys de vídeos, videojocs, audiovisuals basats en l'animació o la digitalització de dibuix i pintura. La pintura es manté present, com una tècnica bàsica, en les hibridacions de tota mena de llenguatges visuals.

Les mans i la introspecció dels artistes nous canalitzen un gest creatiu ancestral, amb els vells pigments, carbó, greixos i materials orgànics de les primeres pintures prehistòriques. S'hi sumen nous productes sintètics i eines tecnològiques, és cert, però repliquen una acció humana molt semblant a la d'aquelles caçadores i recol·lectores que fa desenes de milers d'anys pintaven a les parets de les coves, a les escorces dels arbres o damunt les ceràmiques: gestos a la recerca de donar resposta a algun problema vital, de plantejar o resoldre dubtes i neguits existencials.

El procés de selecció d'obres i l'atorgament del premi Francesc Gimeno

Acceptar el sentit específic d'un concurs de pintura, d'aquest concurs de pintura en concret, fou el primer pas que vam fer el jurat per afrontar el procediment de selecció. L'aspiració dels convocants és crear un fons patrimonial que serveixi com a document històric i eina didàctica. El Museu i la ciutat volen ampliar i actualitzar un fons de pintura que expliqui i pugui servir per compartir i difondre entre els ciutadans la història recent i l'actualitat d'un llenguatge, les derivacions d'unes creacions que arriben d'un àmbit obert i plural. En el si d'un jurat, mai no és fàcil crear la «sinergia», el treball en equip d'uns individus que, a més d'aportar coneixements i opcions personals, han d'interpretar els objectius de qui els ha encomanat la feina.

Les deliberacions i preses de decisions d'un jurat impliquen escollir i rebutjar ofertes, potser tenir moments de dubte i moments de disgust. Es presenta la necessitat de deixar fora artistes que tenen un treball valuós, reconegut, digne, interessant. Actualment, se sol fer una primera selecció a partir de documentació, de la proposta d'una obra —que es presenta a través d'una reproducció

fotogràfica— i d'altres informacions complementàries. No sempre és fàcil coordinar les escales de valors dels diversos membres del jurat i posar límits a la selecció. En aquest cas, la mida de la sala d'exposicions on es presentaria el concurs ajudava a acotar i escollir el nombre d'obres adequat. Com que érem uns crítics més aviat eclèctics, no ens vàrem decantar per cap tendència. En la selecció hi ha abstracció, geometria, pintura expressionista, figuració, simbolisme, etc., així com diferents materials, incorporació de relleu, volum, imatge d'origen fotogràfic, configuracions simbòliques... Hi ha algunes unanimitats i alguns disgustos quan es resol per majoria. Les raons més fàcils d'aplicar per a la no selecció estan relacionades amb una presentació dels dossiers que no és prou explícita: arguments confusos, males reproduccions de les obres —que no permeten estar segurs de com són aquestes realment—, manca d'informació, desavinences amb les bases del concurs..., mentre que les raons positives les donen obres o propostes i trajectòries personals que sorprenen, que tenen una credibilitat segura o que desperten curiositat i coincidències ideològiques.

Així, en la primera trobada, amb moments d'entusiasme i algunes recances, van quedar quinze peces seleccionades a partir de dossiers informatius i fotografies.

La segona reunió va ser amb les obres ja presents, les quals es van anar movent per la sala, agrupant-se de manera natural segons grans afinitats, i va començar la valoració objectiva o subjectiva i els pactes entre les diferents preferències. No tots hauríem donat el premi a la mateixa obra en una elecció personal, com no tots hauríem escollit les mateixes seleccionades i finalistes. La interacció de diferents criteris modifica i condiciona les eleccions.

És difícil sostraure's als fets dramàtics que configuren el nostre present més proper: la pandèmia de COVID-19, l'erupció del volcà de La Palma, les mortals migracions d'africans pel Mediterrani i, en els dies de la valoració final del concurs, l'impacte de la brutalitat de la guerra d'Ucraïna i la crisi dels refugiats que arribaven fugint del desastre. Debatíem amb la mascareta protectora posada i procurant mantenir distàncies prudentes. No es podia evitar una fatal atracció per les contingències. Potser això va influir en el fet que les tres obres finalistes, entre les seleccionades per al XVI Premi de Pintura Francesc Gimeno, compartixin una temàtica que ens fa discórrer en coses que ja són a la nostra ment, com ara zones de perill, espais urbans residuals, «no llocs», disturbis, desastres naturals, conflicte social o crisi ecològica.

Evidentment, no vol dir que s'haurien pogut valorar i premiar altres peces més simbòliques o subjectives, imatges relacionades amb la fantasia o la creació d'imatges —des de deformacions expressives fins a simplificacions amb connotacions espirituals—; o escollir entre un grapat de peces de molt bona factura, fetes des de la geometria; o fer atenció a composicions minimalistes.

Com taques d'oli que s'agrupen o se separen, que es fan grans o es divideixen per misterioses raons físiques i ambientals, finalment, van quedar ben destacades i visibles tres pintures

fotografia, cine, objetos, dibujo, pintura, *performances*, instalaciones, acciones sobre el paisaje, resignificación de objetos y el empleo de todo tipo de materiales permanentes o efímeros. La idea, el concepto, eran situados en el centro de la creación artística. Pero, de nuevo, contra todo pronóstico, la pintura resurgió en la década de los ochenta, afirmando su capacidad de revelación individual, expresiva y libre hasta el salvajismo, como herramienta de comunicación humana carente de leyes y ofreciendo objetos únicos al impulso coleccionista de una nueva burguesía especulativa y poco académica en sus gustos.

La pintura se ha mantenido viva durante el paso al siglo XXI. Ahora mismo se afirma como un gesto ligado a la experiencia humana, se adapta y diversifica, se apropia de las imágenes de la historia, de las técnicas de reproducción, de nuevos materiales y formatos. Se están recuperando lenguajes simbólicos de impulso espiritual, los trabajos silenciados de las mujeres artistas, las creaciones de sectores sociales marginados y de culturas silenciadas. Es, actualmente, un lenguaje con presencia entre los jóvenes artistas, que reencuentran su utilidad para la reflexión y la expresión individual y colectiva, ya sea desde un radical individualismo o dentro del arte de denuncia social, el arte en la calle, el cartelismo, el cómic, los diseños de vídeos, videojuegos, audiovisuales basados en la animación o la digitalización de dibujo y pintura. La pintura se mantiene presente, como una técnica básica, en las hibridaciones de todo tipo de lenguajes visuales.

Las manos y la introspección de los artistas nuevos canalizan un gesto creativo ancestral, con los viejos pigmentos, carbón, grasas y materiales orgánicos de las primeras pinturas prehistóricas. Se suman a ellos nuevos productos sintéticos y herramientas tecnológicas, es cierto, pero replican una acción humana muy semejante a la de aquellas cazadoras y recolectoras que hace decenas de miles de años pintaban en las paredes de las cuevas, en las cortezas de los árboles o sobre las cerámicas: gestos en busca de dar respuesta a algún problema vital, de plantear o resolver dudas e inquietudes existenciales.

El proceso de selección de obras y el otorgamiento del premio Francesc Gimeno

Acceptar el sentido específic d'un concurs de pintura, de este concurs de pintura en concreto, fue el primer paso que dimos el jurado para afrontar el procedimiento de selección. La aspiración de los convocantes es crear un fondo patrimonial que sirva como documento histórico y herramienta didáctica. El Museo y la ciudad quieren ampliar y actualizar un fondo de pintura que explique y pueda servir para compartir y difundir entre los ciudadanos la historia reciente y la actualidad de un lenguaje, las derivaciones de unas creaciones que llegan de un ámbito abierto y plural. En el seno de un jurado, nunca resulta fàcil crear la «sinergia», el trabajo en equipo de unos individuos que, además de aportar conocimientos y opciones personales, deben interpretar los

objetivos de quien les ha encargado el trabajo.

Las deliberaciones y tomas de decisiones de un jurado implican escoger y rechazar ofertas, tal vez tener momentos de duda y momentos de disgusto. Se presenta la necesidad de dejar fuera a artistas que tienen un trabajo valioso, reconocido, digno, interesante. Actualmente, suele hacerse una primera selección a partir de documentación, de la propuesta de una obra —que se presenta a través de una reproducción fotogràfica— y de otras informaciones complementarias. No siempre es fàcil coordinar las escalas de valores de los diversos miembros del jurado y poner límites a la selección. En este caso, el tamaño de la sala de exposiciones donde se presentaría el concurso ayudaba a acotar y escoger el número de obras adecuado. Como éramos unos crítics más bien eclèctics, no nos inclinamos por ninguna tendencia. En la selección hay abstracción, geometría, pintura expresionista, figuración, simbolismo, etc., así como distintos materiales, incorporación de relieve, volumen, imagen de origen fotogràfico, configuraciones simbòlicas... Hay algunas unanimidades y algunos disgustos cuando se resuelve por mayoría. Las razones más fáciles de aplicar para la no selección están relacionadas con una presentación de los dossieres que no es lo bastante explícita: argumentos confusos, malas reproducciones de las obras —que no permiten estar seguros de cómo son estas realmente—, falta de información, desavenencias con las bases del concurso..., mientras que las razones positivas las dan obras o propuestas y trayectorias personales que sorprenden, que tienen una credibilidad segura o que despiertan curiosidad y coincidencias ideológicas.

Así, en el primer encuentro, con momentos de entusiasmo y algunos celos, quedaron quince piezas seleccionadas a partir de dossieres informativos y fotografías.

La segunda reunión fue con las obras ya presentes, las cuales fueron moviéndose por la sala, agrupándose de manera natural según grandes afinidades, y comenzó la valoración objetiva o subjetiva y los pactos entre las distintas preferencias. No todos habríamos dado el premio a la misma obra en una elección personal, como no todos habríamos escogido las mismas seleccionadas y finalistas. La interacción de distintos criterios modifica y condiciona las elecciones.

Es difícil sustraerse a los hechos dramáticos que configuran nuestro presente más próximo: la pandemia de COVID-19, la erupción del volcán de La Palma, las mortales migraciones de africanos por el Mediterráneo y, en los días de la valoración final del concurso, el impacto de la brutalidad de la guerra de Ucrania y la crisis de los refugiados que llegaban huyendo del desastre. Debatíamos con la mascarilla protectora puesta y procurando mantener distancias prudentes. No podía evitarse una fatal atracción por las contingencias. Tal vez ello influyó en el hecho de que las tres obras finalistas, entre las seleccionadas para el XVI Concurso Francesc Gimeno de Pintura, compartan una temàtica que nos hace discurrir en cosas que ya están en nuestra mente, como, por ejemplo, zonas de peligro, espacios urbanos residuales,

belles, d'excel·lent tècnica i factura, que tenen un contrapunt comú de conflicte en els temes representats: espais maltractats on les vides humanes corren perill.

Les mencions honorífiques i el Premi

Lídia Porcar (Montcada i Reixac, 1958) hi ha presentat un conjunt de composicions, a la manera de fotogrames simultanis, realitzats amb tècnica mixta de pintura, collage i impressions digitals de fotogrames d'un audiovisual paral·lel a la sèrie que podria formar part de la instal·lació. Les imatges presenten fragments, flaixos superposats de construccions industrials i paisatges suburbials, zones rurals decadents amb vegetacions residuals, situades entre els polígons d'indústries químiques que travessen la via del tren entre Vila-seca i Tarragona; un territori saturat de barreres, senyals, signes d'incidències i de prohibició; una zona de perill.

Glòria Giménez (Granollers, 1969) hi ha aportat una delicada composició sobre paper vegetal, treballada amb cert relleu, amb aspecte de tapís; una pintura molt elaborada amb llapis, llapis de color i pintura daurada.

A l'obra, titulada *20181001 Palu1 Hafidz Mubarak. Antara. Foto Reuters. France 24*, s'hi reconeix la vista aèria d'una zona urbana devastada per un terratrèmol —una imatge treta dels mitjans de comunicació— on destaca el contrapunt d'una torre i unes cúpules que conserven la brillantor daurada i part d'una estructura arquitectònica noble que es reconeix enmig de les runes absolutes, de la pols fosca a què han quedat reduïdes les construccions més pobres.

Cristòfol Pons (Menorca, 1981) ha resultat guanyador del XVI Premi de Pintura Francesc Gimeno amb l'obra *Disturbios en la segunda sede del FMI*. La imatge representa una manifestació violenta de protesta per part de grups antisistema davant de l'edifici en flames del Fons Monetari Internacional —a Washington—, una organització dependent de l'ONU que treballa «per promoure la cooperació monetària global, assegurar l'estabilitat financera, l'ocupació i el creixement econòmic sostenible, i reduir la pobresa». La realitat és que països —com Argentina (crisi del 2001)— que han seguit les seves indicacions han patit el fracàs de les seves receptes monetàries, les quals han demostrat beneficiar especialment les economies dominants, especialment la dels EUA i el dòlar americà.

El quadre és una pintura realista, possiblement inspirada en una fotografia de premsa, alhora modificada, amb unes flames exagerades que semblen afectar tot l'immoble i unes enormes pintades murals de denúncia sobre les parets de l'edifici institucional. Tot l'aldarull del carrer l'ha provocat un petit grup de radicals emmascarats, armats amb rudimentaris artefactes explosius, que protesten per la manca de suport als països subdesenvolupats. La imatge té ressons del pop art i un estil formal que es mou entre el llenguatge del còmic i el muralisme urbà reivindicatiu. Aquests recursos plàstics formen part del modus operandi de Cristòfol Pons, qui —en les seves pròpies paraules— s'ha dedicat especialment a «explorar mecanismes de comunicació visual per dotar d'un contingut universal accions particulars que tenen com a objectiu la defensa d'una societat més igualitària». Contra les pragmàtiques teories estètiques dominants, aquí l'art encara aspira a tenir una funció transformadora de la societat.

«no lugares», disturbios, desastres naturales, conflicto social o crisis ecológica.

Evidentemente, no quiere decir que se habrían podido valorar y premiar otras piezas más simbólicas o subjetivas, imágenes relacionadas con la fantasía o la creación de imágenes —desde deformaciones expresivas hasta simplificaciones con connotaciones espirituales—; o escoger entre un puñado de piezas de muy buena factura, hechas desde la geometría; o prestar atención a composiciones minimalistas.

Como manchas de aceite que se agrupan o se separan, que se hacen grandes o se dividen por misteriosas razones físicas y ambientales, finalmente, quedaron bien destacadas y visibles tres pinturas bellas, de excelente técnica y factura, que tienen un contrapunto común de conflicto en los temas representados: espacios maltratados donde las vidas humanas corren peligro.

Las menciones honoríficas y el Premio

Lídia Porcar (Montcada i Reixac, 1958) ha presentado un conjunto de composiciones, a modo de fotogramas simultáneos, realizados con técnica mixta de pintura, collage e impresiones digitales de fotogramas de un audiovisual paralelo a la serie que podría formar parte de la instalación. Las imágenes presentan fragmentos, flashes superpuestos de construcciones industriales y paisajes suburbiales, zonas rurales decadentes con vegetaciones residuales, situadas entre los polígonos de industrias químicas que atraviesan la vía del tren entre Vila-seca y Tarragona; un territorio saturado de barreras, señales, signos de incidencias y de prohibición; una zona de peligro.

Glòria Giménez (Granollers, 1969) ha aportado una delicada composición sobre papel vegetal, trabajada con cierto relieve, con aspecto de tapiz; una pintura muy elaborada con lápiz, lápiz de color y pintura dorada.

En la obra, titulada *20181001 Palu1 Hafidz Mubarak. Antara. Foto Reuters. France 24*, se reconoce la vista aérea de una zona urbana devastada por un terremoto —una imagen sacada de los

medios de comunicación— donde destaca el contrapunto de una torre y unas cúpulas que conservan el brillo dorado y parte de una estructura arquitectónica noble que se reconoce en medio de las ruinas absolutas, del polvo oscuro al que han quedado reducidas las construcciones más pobres.

Cristòfol Pons (Menorca, 1981) ha resultado ganador del XVI Premio de Pintura Francesc Gimeno con la obra *Disturbios en la segunda sede del FMI*. La imagen representa una manifestación violenta de protesta por parte de grupos antisistema frente al edificio en llamas del Fondo Monetario Internacional —en Washington—, una organización dependiente de la ONU que trabaja «para promover la cooperación monetaria global, asegurar la estabilidad financiera, el empleo y el crecimiento económico sostenible, y reducir la pobreza». La realidad es que países —como Argentina (crisis del 2001)— que han seguido sus indicaciones han sufrido el fracaso de sus recetas monetarias, las cuales han demostrado beneficiar especialmente a las economías dominantes, especialmente a la de los EE. UU. y al dólar americano.

El cuadro es una pintura realista, posiblemente inspirada en una fotografía de prensa, a la vez modificada, con unas llamas exageradas que parecen afectar a todo el inmueble y unas enormes pintadas murales de denuncia sobre las paredes del edificio institucional. Todo el altercado de la calle lo ha provocado un pequeño grupo de radicales enmascarados, armados con rudimentarios artefactos explosivos, que protestan por la falta de apoyo a los países subdesarrollados. La imagen tiene ecos del pop art y un estilo formal que se mueve entre el lenguaje del cómic y el muralismo urbano reivindicativo. Estos recursos plásticos forman parte del modus operandi de Cristòfol Pons, quien —en sus propias palabras— se ha dedicado especialmente a «explorar mecanismos de comunicación visual para dotar de un contenido universal a acciones particulares que tienen como objetivo la defensa de una sociedad más igualitaria». Contra las pragmáticas teorías estéticas dominantes, aquí el arte todavía aspira a tener una función transformadora de la sociedad.

JURAT

Assumpta Rosés Cavallé

És llicenciada en Belles Arts i membre de l'Associació Catalana de Crítics d'Art. Comissària i historiadora és especialista en art del segle XX al Camp de Tarragona. En l'àmbit teòric ha treballat en l'estudi i la divulgació dels artistes del Camp de Tarragona, principalment, en el seguiment de grups i autors contemporanis. Ha exercit com a crítica a diverses publicacions entre les quals destaquem els diaris Avui, El Punt, La Vanguardia i la revista NW. És directora d'ARTIGA. Revista d'art i pensament Contemporani. Ha guanyat diversos premis, entre els quals destaquen el Premi de recerca Saumells l'any 2007 i el Premi ACCA 2013 a la revista ARTIGA.

Jordi Ribas Boldú

Llicenciat en història de l'art per la Universitat de Barcelona, ha cursat estudis d'art a DAMS-Discipline delle arti, della musica e dello spettacolo de la Universitat de Bolonya. Ha treballat en diversos rols dins de les pràctiques artístiques contemporànies (artista, comissari, educador, gestor, etc.). Cal destacar la seva col·laboració en diferents projectes educatius al voltant de l'art contemporani per a l'associació Experimentem amb l'art, Es Baluard de Palma, el Laboratori de les Arts de la Fundació "la Caixa" i la Diputació de Barcelona. Ha estat el responsable de comunicació i mediació del CA Tarragona Centre d'Art. Actualment treballa com a responsable d'acció cultural i educativa de VINSEUM – Museu de les Cultures del Vi de Catalunya a Vilafranca del Penedès.

Pilar Bonet Julve

Investigadora i professora de la Universitat de Barcelona. Imparteix docència d'art contemporani i crítica d'art a les Facultats d'Història i Belles Arts. Experta en la vida i obra de la mèdium i artista catalana Josefa Tolrà i altres autores visionàries vinculades a les espiritualitats europees de la primera meitat del segle XX (espiritisme, teosofia i antroposofia). Darrerament, ha presentat exposicions i seminaris sobre la seva recerca: Cicle d'exposicions Pintura Mural Capella Sant Roc a Valls; ALMA. Mèdiums i Visionàries, Museu Es Baluard de Palma; La Mèdium i el Poeta. Una conversa Astral entre Josefa Tolrà i Joan Brossa, Fundació Joan Brossa; Seminari Internacional Visionary Women Art, Universitat de Barcelona, entre altres projectes i edicions. Presidenta de l'Associació Josefa Tolrà, vicepresidenta del Matronat Hangar. Gestiona el grup de recerca Visionary Women Art. Doctora en Història de l'Art amb la tesi *ADLAN i Club 49. Tot muda i tot roman.*

JURADO

Assumpta Rosés Cavallé

Es licenciada en Bellas Artes y miembro de la Asociación Catalana de Crítics d'Art. Comisaria e historiadora es especialista en arte del siglo XX en el Camp de Tarragona. En el ámbito teórico ha trabajado en el estudio y la divulgación de los artistas del Camp de Tarragona, principalmente, en el seguimiento de grupos y autores contemporáneos. Ha ejercido como crítica en varias publicaciones entre las cuales destacamos los diarios Avui, El Punt, La Vanguardia y la revista NW. Es directora de ARTIGA. Revista d'art i pensament Contemporani. Ha ganado varios premios, entre los cuales destacan el premio de investigación Saumells en 2007 y el premio ACCA 2013 a la revista ARTIGA.

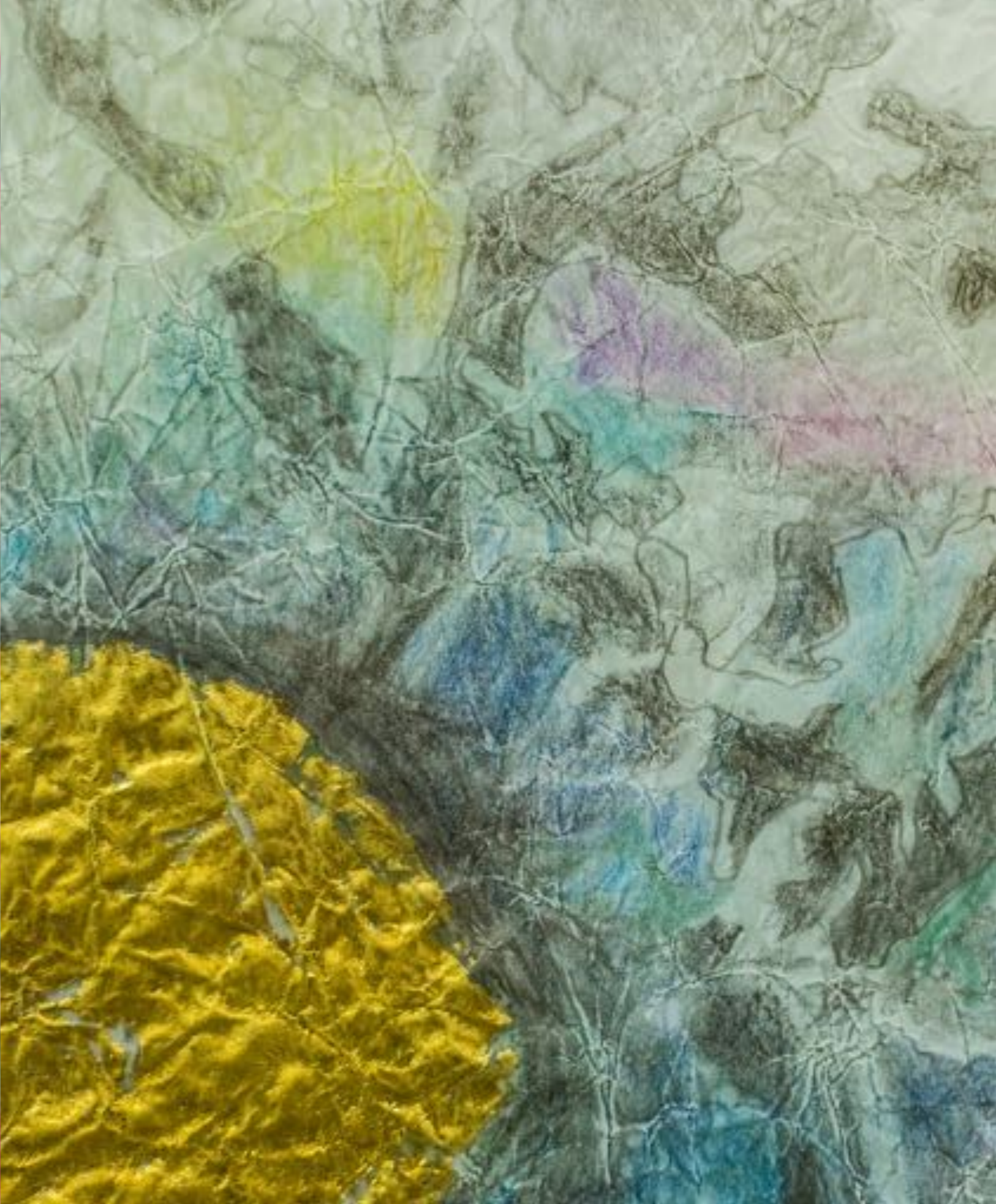
Jordi Ribas Boldú

Licenciado en historia del arte por la Universitat de Barcelona, ha cursado estudios de arte en DAMS-Discipline delle arti, della musica e dello spettacolo de la Universidad de Bolonia. Ha trabajado en diferentes roles en el ámbito de las prácticas artísticas contemporáneas (artista, comisario, educador, gestor, etc.). Es destacable su colaboración en diferentes proyectos educativos entorno al arte contemporáneo para la asociación Experimentem amb l'art, Es Baluard de Palma, el Laboratori de les Arts de la Fundació "la Caixa" y la Diputació de Barcelona. Ha sido el responsable de comunicación y mediación del CA Tarragona Centro de Arte. Actualmente trabaja como responsable de acción cultural y educativa del VINSEUM – Museo de les Cultures del Vi de Catalunya a Vilafranca del Penedès.

Pilar Bonet Julve

Investigadora y profesora de la Universitat de Barcelona. Imparte docencia de arte contemporáneo y crítica de arte en las Facultades de Historia y Bellas artes. Es experta en la vida y obra de la médium y artista catalana Josefa Tolrà y otras autoras visionarias vinculadas a las espiritualidades europeas de la primera mitad del siglo XX (espiritismo, teosofía y antroposofía). Últimamente, ha presentado exposiciones y seminarios sobre su investigación: Ciclo de exposiciones Pintura Mural Capella de Sant Roc a Valls; ALMA. Mèdiums y Visionarias, Museo Es Baluard de Palma; La Médium y el Poeta. Una conversación Astral entre Josefa Tolrà y Joan Brossa, Fundación Joan Brossa; Seminario Internacional Visionary Women Arte, Universitat de Barcelona, entre otros proyectos y ediciones. Presidenta de la Asociación Josefa Tolrà, vicepresidenta del Matronat Hangar. Gestiona el grupo de investigación Visionary Women Arte. Doctora en Historia del Arte con la tesis *ADLAN y Club 49. Todo muda y todo permanece.*

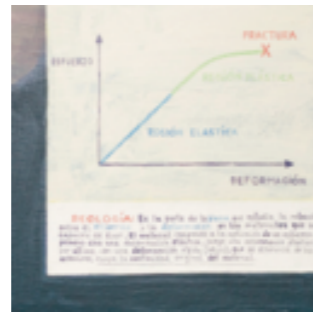

CRISTÒFOL PONS

Ciutadella de Menorca, 1981

El treball d'en Cristòfol Pons té un objectiu de fons: qüestionar els comportaments col·lectius dels éssers humans i posar en dubte les estructures socials que els delimiten; és una anàlisi de la configuració del nostre sistema tot despullant-ne l'armadura de la forma més conscient i global possible; aspira a evidenciar la corrupció inherent dels governs, estats, institucions, etc. i a examinar-ne, per tant, els injustos mecanismes. El treball de l'artista se centra, sobretot, en una recerca constant per portar allò que és particular a allò que és universal. Un dels seus propòsits és tenir sempre present que la societat és un espai col·lectiu, però que és gestionat per aquelles persones que regenten el poder, és a dir, per una minoria. Com a resultat, l'art és un convit a una consciència comuna, és un mirall transgressor que permet reflexionar sobre la societat: com està construïda i com la construïm. A grans trets, el que es planteja és l'escenari d'un art que s'ha d'apropriar de les seves eines per a enriquir el pensament i fer-les servir per a qüestionar-nos qui som i què fem, per a mirar endavant i acostar-nos a una societat més justa per a totes i tots.

El trabajo de Cristòfol Pons tiene un objetivo de fondo: cuestionar los comportamientos colectivos de los seres humanos y poner en duda las estructuras sociales que los delimitan; es un análisis de la configuración de nuestro sistema desnudando su armadura del modo más consciente y global posible; aspira a evidenciar la corrupción inherente de los gobiernos, estados, instituciones, etc. y a examinar, por lo tanto, sus injustos mecanismos. El trabajo del artista se centra, sobre todo, en una búsqueda constante para llevar lo particular a lo universal. Uno de sus propósitos es tener siempre presente que la sociedad es un espacio colectivo, pero que está gestionado por aquellas personas que regentan el poder, es decir, por una minoría. Como resultado de ello, el arte es una invitación a una consciencia común, es un espejo transgresor que permite reflexionar sobre la sociedad: cómo está construida y como la construimos. A grandes rasgos, lo que se plantea es el escenario de un arte que debe apropiarse de sus herramientas para enriquecer el pensamiento y utilizarlas para cuestionarnos quiénes somos y qué hacemos, para mirar hacia delante y acercarnos a una sociedad más justa para todas y todos.

Disturbios en la segunda sede del FMI
Llapis d'aquarel·la, acrílic i oli sobre tela
130 x 160 cm
2021

GLÒRIA GIMÉNEZ

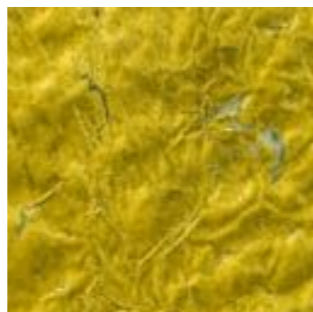
Granollers, 1969

Interessada per la imatge gràfica i la seva apropiació, les estructures simbòliques, l'engany de les aparences i les paradoxes, Glòria Giménez presenta un treball que centra la seva atenció en allò que és efímer de la imatge, en la mirada com a eina subjectiva i en el canvi de contextos de lectura.

La base del seu treball es fonamenta en la traducció de fotografies que arriben des dels mitjans de comunicació, per a transformar-les en dibuixos, gravats i aquarel·les, creant una segona lectura de la imatge; peces que connecten directament amb la vida quotidiana i l'època en la qual vivim, en què la bellesa es transforma en eina per a commoure. El procés de creació comença amb la recerca de fotografies publicades en mitjans de comunicació, notícies tràgiques i traumàtiques que mostren escenaris de vulnerabilitat i dolor, on la vida humana corre perill; notícies que suposen canvis d'escenari bruscs, en què allò que és quotidià es veu alterat de forma sobtada. Aquesta fotografia seleccionada serà transformada a través d'un treball minuciós i ritual, per a aportar una imatge amb una nova estètica, que perdurarà en el temps gràcies a la seva nova pell de dibuix, gravat o aquarel·la.

Interessada por la imagen gráfica y su apropiación, las estructuras simbólicas, el engaño de las apariencias y las paradojas, Glòria Giménez presenta un trabajo que centra su atención en lo efímero de la imagen, en la mirada como herramienta subjetiva y en el cambio de contextos de lectura.

La base de su trabajo se fundamenta en la traducción de fotografías que llegan desde los medios de comunicación, para transformarlas en dibujos, grabados y acuarelas, creando una segunda lectura de la imagen; piezas que conectan directamente con la vida cotidiana y la época en la que vivimos, en que la belleza se transforma en herramienta para conmover. El proceso de creación comienza con la búsqueda de fotografías publicadas en medios de comunicación, noticias trágicas y traumáticas que muestran escenarios de vulnerabilidad y dolor, donde la vida humana corre peligro; noticias que suponen cambios de escenario bruscos, en que lo cotidiano se ve alterado de forma repentina. Esta fotografía seleccionada será transformada a través de un trabajo minucioso y ritual, para aportar una imagen con una nueva estética, que perdurará en el tiempo gracias a su nueva piel de dibujo, grabado o acuarela.

20181001Palu1_HafidzMubarak_AntaraFoto_Reuters_France24

Llapis, llapis de colors i pa d'or sobre paper vegetal
100 x 105 cm
2020

LÍDIA PORCAR

Montcada i Reixac, 1958

La meua experiència artística es desenvolupa en diferents àmbits: la docència, la gestió cultural i l'expressió individual focalitzada principalment en la pintura i el vídeo. Qualsevol d'aquestes àrees es complementa, perquè entenc la creació com una possibilitat de transitar per diferents entorns del mateix medi.

M'interessa treballar projectes des d'un mitjà concret i ampliar-ne les possibilitats formals, afegint-hi elements que no li són propis. La utilització del collage em situa en la recerca d'espais intermedis d'expressió multimèdia. Entenc la pintura com un llenguatge plàstic adaptable a qualsevol altre mitjà artístic, i en les meves obres i instal·lacions intento no perdre el punt de partida: hi ha fotografia, hi ha vídeo i ocasionalment, objectes, però continua sent pintura.

M'agraden les històries i penso que vivim una època molt «narrativa», i, malgrat el formalisme abstracte amb el qual elaboro les imatges, sempre explico històries que ens pertanyen sobre els objectes, els símbols i els senyals del món d'avui, un món que em produeix una intensa tristesa; és per això que sota els vius colors de les meves obres s'amaguen espais sòrdids i bigarrats.

Me experiencia artística se desarrolla en distintos ámbitos: la docencia, la gestión cultural y la expresión individual focalizada principalmente en la pintura y el vídeo. Cualquiera de estas áreas se complementa, porque entiendo la creación como una posibilidad de transitar por diferentes entornos del mismo medio.

Me interesa trabajar proyectos desde un medio concreto y ampliar sus posibilidades formales, añadiendo elementos que no le son propios. La utilización del collage me sitúa en la búsqueda de espacios intermedios de expresión multimedia. Entiendo la pintura como un lenguaje plástico adaptable a cualquier otro medio artístico, y en mis obras e instalaciones intento no perder el punto de partida: hay fotografía, hay vídeo y ocasionalmente, objetos, pero sigue siendo pintura.

Me gustan las historias y creo que vivimos una época muy «narrativa», y, a pesar del formalismo abstracto con el que elaboro las imágenes, siempre explico historias que nos pertenecen sobre los objetos, los símbolos y las señales del mundo actual, un mundo que me produce una intensa tristeza; es por ello por lo que bajo los vivos colores de mis obras se esconden espacios sórdidos y abigarrados.

Chemical pictures

Collage. Tècnica mixta sobre bastidor de fusta
Políptic, 15 peces de 30 x 30 cm c/u
2020-2021

SARA BONACHE

Vilanova i la Geltrú, 1991

La meua obra explora la relació entre cos i natura dissolent la frontera entre ambdues iconografies, cercant noves formes mitjançant la metamorfosi dels elements. El treball de la metàfora es planteja en cada obra des de la transformació, l'alteració i la transició a una nova imatge. Formes familiars i desconegudes s'entrecreuen jugant constantment amb les associacions existents i subvertint-les.

En aquest encreuament, una imatge n'amaga una altra: el cos i la cura, l'espiritual i el que és terrenal, plantes al·lucinatòries o màgiques, en què el límit de la forma es dilueix per donar pas a l'analogia. Medicina i màgia transmuten en imatges que apunten cap a un imaginari científic i alhora quimèric, en què l'eix és l'exploració de la nostra relació amb la natura, el nostre cos i els seus cicles vitals. M'interessa la relació existent entre les plantes, el pensament màgic, el cos i la cultura lligada als rituals i al coneixement associat a les dones, en vies de trobar noves formes de representació del món vegetal i les seves possibilitats de transformació i metamorfosi.

Faig servir tècniques com la pintura, el dibuix i l'art tèxtil com a mitjans per a reflexionar sobre el seu ús actual per a generar noves imatges vinculades a l'experiència. Fons i figura, interior i exterior, il·lusió i realitat conflueixen en un únic espai concebut des del treball de la forma i el color.

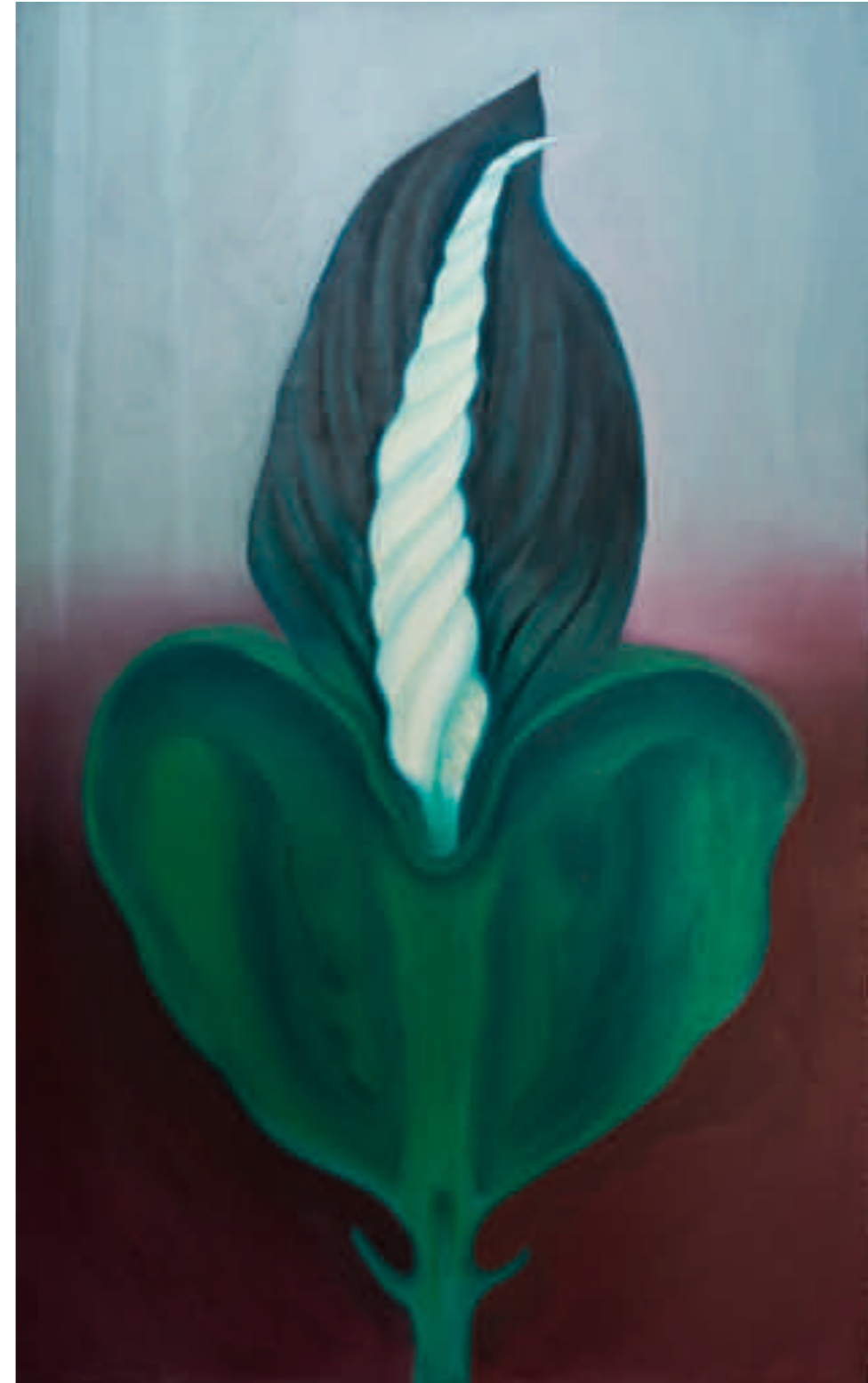
Mi obra explora la relación entre cuerpo y naturaleza disolviendo la frontera entre ambas iconografías, buscando nuevas formas mediante la metamorfosis de los elementos. El trabajo de la metáfora se plantea en cada obra desde la transformación, la alteración y la transición a una nueva imagen. Formas familiares y desconocidas se entrecruzan jugando constantemente con las asociaciones existentes y subvirtiéndolas.

En este entrecruzamiento, una imagen esconde otra: el cuerpo y el cuidado, lo espiritual y lo terrenal, plantas alucinatorias o mágicas, en que el límite de la forma se diluye para dar paso a la analogía. Medicina y magia transmutan en imágenes que apuntan hacia un imaginario científico y a la vez quimérico, en que el eje es la exploración de nuestra relación con la naturaleza, nuestro cuerpo y sus ciclos vitales. Me interesa la relación existente entre las plantas, el pensamiento mágico, el cuerpo y la cultura ligada a los rituales y al conocimiento asociado a las mujeres, en vías de encontrar nuevas formas de representación del mundo vegetal y sus posibilidades de transformación y metamorfosis.

Utilizo técnicas como la pintura, el dibujo y el arte textil como medios para reflexionar sobre su uso actual para generar nuevas imágenes vinculadas a la experiencia. Fondo y figura, interior y exterior, ilusión y realidad confluyen en un único espacio concebido desde el trabajo de la forma y el color.

Sense títol
Oli sobre tela
130 x 81 cm
2021

SVANTJE BUSSHOPFF

Neustadt in Holstein (Alemanya), 1972

Les coses d'ús quotidià tenen una qualitat d'amic o company quan estan en funcionament o, com diria Martin Heidegger, mentre les tenim a l'abast (*zuhanden*). Tanmateix, les seves característiques íntimes —com ara l'estructura, la construcció, les formes que les componen i el color— ens romanen invisibles perquè només parem atenció a la utilitat de l'objecte. En el moment en què aquest es trenca o perd la seva utilitat per deteriorament i, finalment, està exempt de la seva funció, podem apreciar-lo tal com és.

És llavors que inicio un diàleg amb l'objecte: el drap, el llençol, la llauna o, en aquest cas, la funda d'un coixí. N'exploro l'estructura, la història, el material i els colors. Tot seguit, destrueixo, descomponc, tapo, esborro i també reparo: sargeixo, cuso, brodo. No m'impulsa la intenció de tornar l'objecte al seu estat original, més aviat tracto d'emfatitzar-ne la ferida: amb aquestes intervencions, vull donar visibilitat als petits detalls que normalment passen desapercebuts.

Gesäumte Löcher és la intervenció en una funda de coixí que ha suportat els meus somnis i malsons durant més de vint anys. Hi coincideixen dues estratègies: la deconstrucció mitjançant pintura i la reparació amb fil i aguja.

Las cosas de uso cotidiano tienen una cualidad de amigo o compañero cuando están en funcionamiento o, como diría Martin Heidegger, mientras las tenemos a mano (*zuhanden*). Sin embargo, sus características íntimas —como la estructura, la construcción, las formas que las componen y el color— permanecen invisibles para nosotros porque únicamente prestamos atención a la utilidad del objeto. En el momento en que este se rompe o pierde su utilidad por deterioro y, finalmente, está exento de su función, podemos apreciarlo tal como es.

Es entonces cuando inicio un diálogo con el objeto: el trapo, la sábana, la lata o, en este caso, la funda de una almohada. Exploro su estructura, su historia, el material y los colores. A continuación, destruyo, descompongo, tapo, borro y también reparo: zurzo, coso, bordo. No me impulsa la intención de devolver el objeto a su estado original, más bien trato de enfatizar su herida: con estas intervenciones, quiero dar visibilidad a los pequeños detalles que normalmente pasan desapercibidos.

Gesäumte Löcher es la intervención en una funda de almohada que ha soportado mis sueños y pesadillas durante más de veinte años. Coinciden en ella dos estrategias: la deconstrucción mediante pintura y la reparación con hilo y aguja.

Gesäumte Löcher

Acrílic i brodat sobre funda de coixí
84 x 76 cm
2020

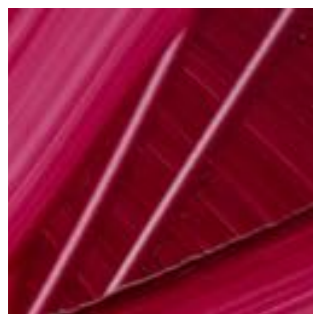

ÀLVAR CALVET

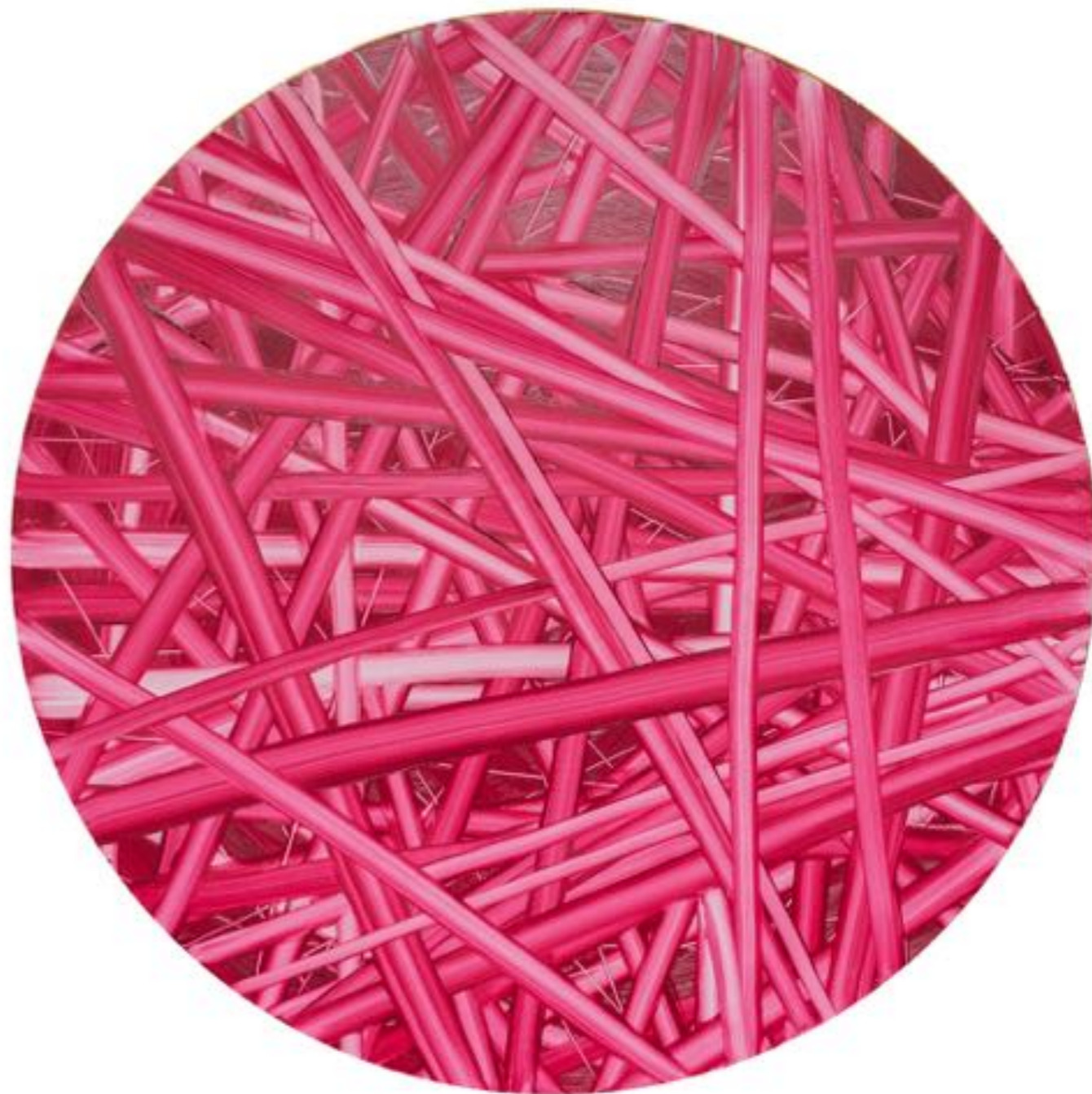
Tremp, 1965

El meu treball artístic presenta des del primer moment un compromís amb la pintura i amb la docència. L'abstracció geomètrica ha estat un lloc que m'he sentit meu, però no he amagat mai l'interès per la figuració, que sovint practico; l'abstracció lírica —sobretot l'exploració del traç i/o del gest—, com a metàfora de l'humà, també està sovint al meu costat. La meva obra ha evolucionat des de les primeres exposicions, en què buscava la interacció amb el públic (preguntant-me sovint quin paper havia de tenir aquest), tot incitant-lo a participar i/o a reconfigurar les meves obres, fins a una preocupació pel meu entorn, iniciant una sèrie d'obres —una gran part d'elles, executades col·lectivament— dins del que avui s'anomena «art social» o «de context», en què m'ocupava de col·lectius diversos —alguns d'ells, en perill d'exclusió—. Els últims anys, a part de continuar amb algunes de les recerques anteriors, el meu treball ha mostrat aspectes més polítics o de protesta, alhora que ha retornat a l'arrel de la pintura més pura, intentant sempre afegir-hi dosis d'ironia i d'aspectes lúdics. No m'agraden els encasellaments, per la qual cosa intento no acomodar-me i transitar sempre amb nous reptes, dins o al costat del pictòric, utilitzant la pintura com una eina per arribar als altres i per a conèixer noves realitats.

Mi trabajo artístico presenta desde el primer momento un compromiso con la pintura y con la docencia. La abstracción geométrica ha sido un lugar que he sentido mío, pero no he ocultado nunca mi interés por la figuración, que a menudo practico; la abstracción lírica —sobre todo la exploración del trazo y/o del gesto—, como metáfora de lo humano, también está a menudo junto a mí. Mi obra ha evolucionado desde las primeras exposiciones, en que buscaba la interacción con el público (preguntándome a menudo qué papel debía jugar este), incitándolo a participar y/o a reconfigurar mis obras, hasta una preocupación por mi entorno, iniciando una serie de obras —gran parte de ellas, ejecutadas colectivamente— dentro de lo que hoy se denomina «arte social» o «de contexto», en que me ocupaba de colectivos diversos —algunos de ellos, en peligro de exclusión—. En los últimos años, aparte de seguir con algunas de las búsquedas anteriores, mi trabajo ha mostrado aspectos más políticos o de protesta, a la vez que ha regresado a la raíz de la pintura más pura, tratando siempre de añadirle dosis de ironía y de aspectos lúdicos. No me gustan los encasillamientos, por lo que intento no acomodarme y transitar siempre con nuevos retos, dentro o al lado de lo pictórico, utilizando la pintura como una herramienta para llegar a los demás y para conocer nuevas realidades.

Vol vermell
Oli damunt de fusta lacada
Dues peces de 75 cm Ø
2021

MAYRA D'AMORE

Buenos Aires (Argentina), 1974

Soc una artista autodidacta; pintar és el meu refugi, i l'entorn natural, la meva font d'inspiració. Tinc una forma de treballar anàrquica; començo una obra com qui inicia una aventura, sense saber on em portarà; és un viatge, un joc sense estratègia. Aquesta forma de pintar, sense academicisme, doctrina ni rutina, em pot portar a resultats diversos. El manglar és una temàtica recurrent a la meva obra, ja que representa una metàfora del món actual, i la relació del món aquàtic i el terrestre sempre m'ha fascinat. M'interessa investigar i provar diferents formats i materials de base, utilitzant olis i des d'una disciplina «realista» i clàssica.

Soy una artista autodidacta; pintar es mi refugio, y el entorno natural, mi fuente de inspiración. Tengo una forma de trabajar anárquica; comienzo una obra como quien inicia una aventura, sin saber a dónde me llevará; es un viaje, un juego sin estrategia. Esta forma de pintar, sin academicismo, doctrina ni rutina, me puede llevar a resultados diversos. El manglar es una temática recurrente en mi obra, ya que representa una metáfora del mundo actual, y la relación del mundo acuático y el terrestre siempre me ha fascinado. Me interesa investigar y probar distintos formatos y materiales de base, utilizando óleos y desde una disciplina «realista» i clásica.

Manglar
Oli sobre fusta
100 x 100 cm
2021

JUAN GIL

Ávila, 1983

El meu treball es desdobra en diverses sèries o projectes aparentment molt diferents entre si però que responen a uns mateixos interessos: comprendre millor el món i posicionar-m'hi de manera crítica. Vivim una època en la qual estem saturats d'icones, i això és quelcom que com a artista visual no puc obviar; per això, mitjançant el meu treball, intento desxifrar el sentit del cabal incessant d'imatges i objectes que produïm. Davant de la complexitat de la societat actual i dels discursos de l'art contemporani, un artista no es pot negar a utilitzar tots els mitjans que tingui al seu abast; per això aposto clarament per la hibridació, servint-me de sistemes digitals, pintura o processos fotoquímics. De la mateixa manera, utilitzo tota classe de suports, tant si són artístics com si no, des dels d'acabat pulcre i industrial fins a material de rebuig. Les meves influències són bastant variades, no es cenyeixen exclusivament a les arts plàstiques, sinó que inclouen la literatura, determinades músiques i, en menys mesura, el cinema, el còmic o el disseny gràfic, així com els vestigis de la cultura de consum. Aquest conjunt de referències, tant recents com històriques, acaba colant-se en les meves obres d'una manera o altra, creant una amalgama de referències i cites.

Mi trabajo se desdobra en distintas series o proyectos aparentemente muy diferentes entre sí pero que responden a unos mismos intereses: comprender mejor el mundo y posicionarme de manera crítica en él. Vivimos una época en la que estamos saturados de iconos, y eso es algo que como artista visual no puedo obviar; por ello, mediante mi trabajo, trato de descifrar el sentido del caudal incesante de imágenes y objetos que producimos. Ante la complejidad de la sociedad actual y de los discursos del arte contemporáneo, un artista no se puede negar a utilizar todos los medios que tenga a su alcance; por eso apuesto claramente por la hibridación, sirviéndome de sistemas digitales, pintura o procesos fotoquímicos. Del mismo modo, utilizo toda clase de soportes, ya sean artísticos o no, desde los de acabado pulcro e industrial hasta material de desecho. Mis influencias son bastante variadas, no se ciñen exclusivamente a las artes plásticas, sino que abarcan la literatura, determinadas músicas y, en menor medida, el cine, el cómic o el diseño gráfico, así como los vestigios de la cultura de consumo. Este conjunto de referencias, tanto recientes como históricas, termina colándose en mis obras de una u otra manera, creando una amalgama de referencias y citas.

Preto
Acrílic sobre tela i fusta
Mesures variables
2019

CARMEN HURTADO

Cáceres, 1970

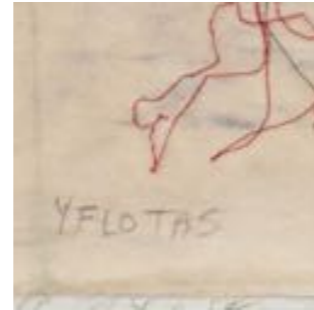
Artista multidisciplinària, fotògrafa i escriptora, el cos de la seva obra és una hibridació d'imatges en diàleg amb la paraula en una pràctica d'instal·lació pictòrica, fotogràfica i versícula. Crea i recupera relats al voltant de la MEMÒRIA sobre la pertinença, els orígens, la mort, la identitat, l'amor, el dolor, el pas del temps. Apropiant-se de l'univers d'imatges i escrits que l'envolten, ordena i resimbolitza aspectes de l'existència i de la condició humana.

«Engalzo relats recol·lecto imatges teixits a mà dictats que es nodreixen d'arrels presocràtiques en gestos primigenis que recorden traços dibuixos desenredo bobines restes sortilegi de paraules posant-los cos veu»

Artista multidisciplinar, fotògrafa y escritora, el cuerpo de su obra es una hibridación de imágenes en diálogo con la palabra en una práctica de instalación pictórica, fotogràfica y versícula. Crea y recupera relatos alrededor de la MEMORIA sobre la pertenencia, los orígenes, la muerte, la identidad, el amor, el dolor, el paso del tiempo.

Apropiándose del universo de imágenes y escritos que la circundan, ordena y resimboliza aspectos de la existencia y la condición humana.

«Ensambló relatos recolecto imágenes tejidos a mano dictados que se nutren de raíces presocráticas en gestos primigenios que recuerdan trazos dibujos desenredo bobinas restos sortilegio de palabras poniéndoles cuerpo voz»

Flotas
Tècnica mixta
100 x 100 cm
2020

IRENE MARZO

Madrid, 1995

Com a artista, a través de la pintura, intento processar la multiplicitat de la realitat canalitzant-la en un llenç.

Avui dia, les peces pictòriques semblen exercir el paper de resistència a la visualitat fugaç pròpia de l'era d'Internet. Aquesta realitat està formada per una conglomeració d'imatges que co-existeixen en simultaneïtat. És en els llenços on la presència fixa d'aquests elements de diverses procedències permet reflexionar entorn dels límits difusos entre realitat, representació i ficció.

La meva preferència a l'hora de pintar és la pintura a l'oli. L'oli és una tècnica que requereix temps, pausa i atenció a les variacions que es produeixen al llenç. Les característiques tècniques d'aquest mitjà em permeten, com a artista, ser present a l'obra, ja que amb l'oli el procés mental està absolutament lligat al manual.

Como artista, a través de la pintura, trato de procesar la multiplicidad de la realidad canalizándola en un lienzo.

En la actualidad, las piezas pictóricas parecen ejercer el papel de resistencia a la visualidad fugaz propia de la era de Internet. Esta realidad está conformada por una conglomeración de imágenes que coexisten en simultaneidad. Es en los lienzos donde la presencia fija de estos elementos de diversas procedencias permite reflexionar en torno a los límites difusos entre realidad, representación y ficción.

Mi preferencia a la hora de pintar es la pintura al óleo. El óleo es una técnica que precisa de tiempo, pausa y atención a las variaciones que se producen en el lienzo. Las características técnicas de este medio me permiten, como artista, estar presente en la obra, ya que con el óleo el proceso mental está absolutamente ligado al manual.

La atalaya
Oli sobre llenç
116 x 89 cm
2021

CLAUDIA PASTOMAS

València, 1998

Claudia Pastomas atén a tot allò que defineix, compon i manifesta la densitat processual del seu entorn. Treballa amb la reducció a allò que és essencial, amb allò que resta d'un procés i amb la pausa visual com a alternativa a l'ús precipitat de la imatge actual.

D'aquesta forma, observa, analitza i qüestiona els diferents aspectes que l'atrauen de l'entorn quotidià per a evidenciar-ho amb una pintura allunyada de la velocitat que el caracteritza. Crea imatges abstractes, generalment monocromes, amb aportacions subtils que al·ludeixen al procés mateix; per això les seves obres parlen constantment d'esdeveniments succeïts al seu lloc de treball, on pintura, espai i objectes es relacionen entre si permanentment: registres extrets de les taules de treball amb una càrrega de memòria temporal contundent; la pintura limitada a les formes del suport; les petjades del fer amb aspectes inacabats, erronis, buits, etc.

Particularment, l'obra que presenta es caracteritza pel seu lent procés de producció: ha estat treballada per capes, capes d'aigua que reté la tela en la superfície, seguides de diverses mans de pintura. La pausa de l'assecat i els seus resultats inesperats són els que li permeten obrir-se, valorar i jugar amb el mateix objecte com a recurs compositiu, tractar-ne els residus com a possibilitat plàstica i els gestos com a reflexos del temps.

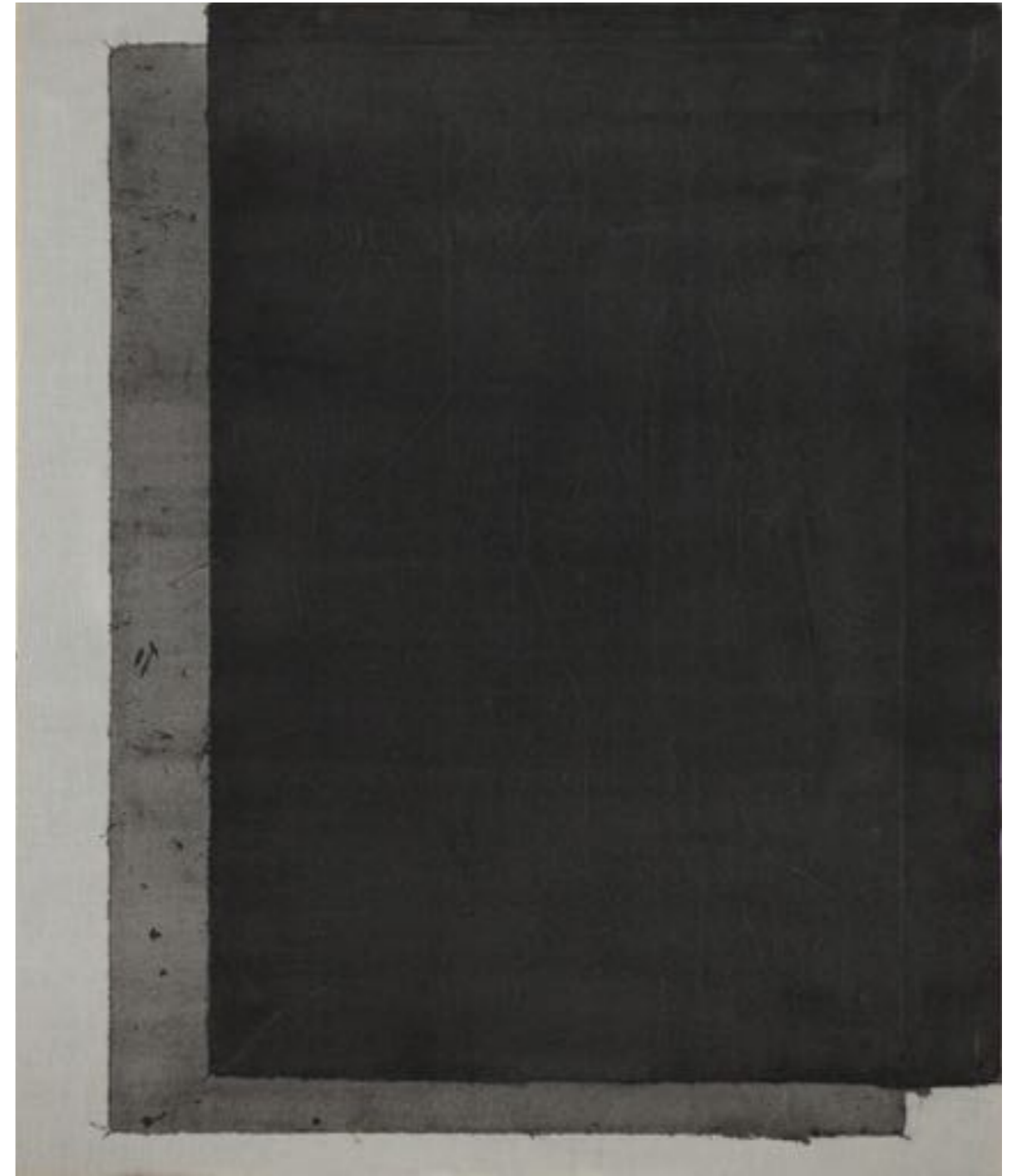
Claudia Pastomas atiende a todo aquello que define, compone y manifiesta la densidad procesual de su entorno. Trabaja con la reducción a lo esencial, con lo que queda de un proceso y con la pausa visual como alternativa al uso precipitado de la imagen actual.

De esta forma, observa, analiza y cuestiona los diferentes aspectos que la atraen del entorno cotidiano para evidenciarlo con una pintura alejada de la velocidad que lo caracteriza. Crea imágenes abstractas, generalmente monocromas, con aportaciones sutiles que aluden al propio proceso; por ello sus obras hablan constantemente de acontecimientos sucedidos en su lugar de trabajo, donde pintura, espacio y objetos se relacionan entre sí permanentemente: registros extraídos de las mesas de trabajo con una carga de memoria temporal contundente; la pintura limitada a las formas del soporte; las huellas del hacer con aspectos inacabados, erróneos, vacíos, etc.

Particularmente, la obra que presenta se caracteriza por su lento proceso de producción: ha sido trabajada por capas, capas de agua que retiene la tela en la superficie, seguidas de varias manos de pintura. La pausa del secado y sus resultados inesperados son los que le permiten abrirse, valorar y jugar con el propio objeto como recurso compositivo, tratar sus residuos como posibilidad plástica y los gestos como reflejos del tiempo.

Sense títol
Pintura acrílica sobre lli
120 x100 cm
2021

NOÉ PEIRÓ

Gandia, 1997

Els interessos personals i el treball de Noé Peiró giren entorn de tot aquell aspecte intrínsec que és subjacent en el món de les joguines.

D'aquesta manera, podem parlar de l'aspecte d'aquestes a causa de llur industrialització versus llur manufactura; dels rols de gènere que les envolten; de la vida, mort i reencarnació de la joguina a través del col·leccionisme; de l'objecte de transició; de l'impacte de les joguines en els processos formatius a una edat primerenca, o del consumisme i l'obsolescència programada, entre molts d'altres.

A través de joguines fàcilment reconeixibles, Peiró parla d'allò que defineix i li recorda la seva infantesa dotant de valor l'element joguina i el seu paper protagonista en la formació de la personalitat i la moral.

Los intereses personales y el trabajo de Noé Peiró giran en torno a todo aquel aspecto intrínsec que subyace tras el mundo de los juguetes.

De este modo, podemos hablar del aspecto de estos debido a su industrialización versus su manufactura; de los roles de género que los rodean; de la vida, muerte y reencarnación del juguete a través del coleccionismo; del objeto transicional; del impacto de los juguetes en los procesos formativos a una edad temprana, o del consumismo y la obsolescencia programada, entre muchos otros.

A través de juguetes fácilmente reconocibles, Peiró habla de aquello que define y le recuerda a su infancia dotando de valor al elemento juguete y a su papel protagonista en la formación de la personalidad y la moral.

Sense títol

Sèrie Cúmulos

Acrílic sobre tela

110 x 100 cm i 60 x 50 cm

2021

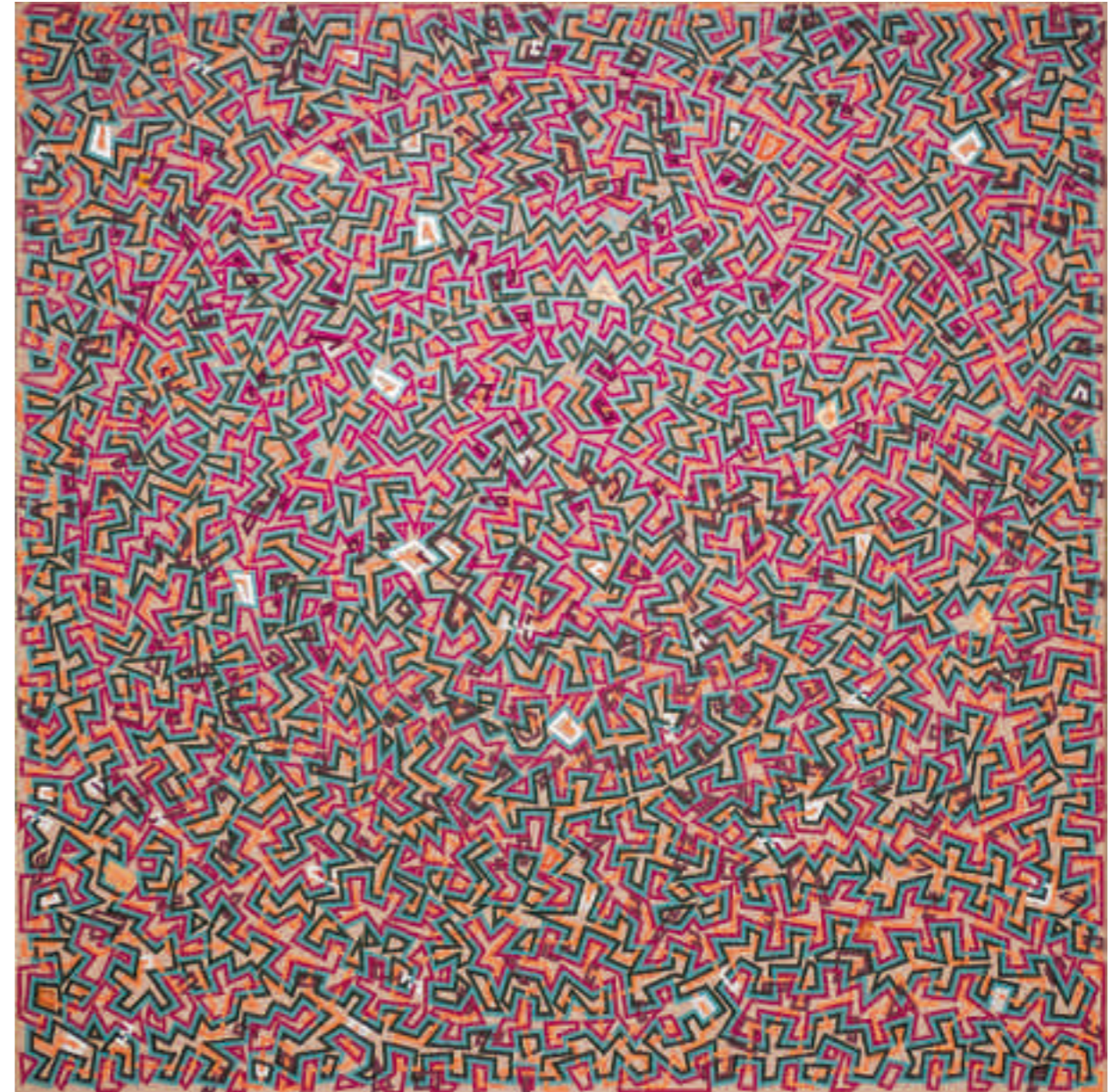
MOLT BONES! TENEN TARONGES? MOLT BONES! MOLT BONES!
TENEN TARONGES? MOLT BONES! MOLT BONES! TENEN TA-
RONGES? MOLT BONES! MOLT BONES! TENEN TARONGES?
MOLT BONES! MOLT BONES! TENEN TARONGES? MOLT BONES!
MOLT BONES! TENEN TARONGES? MOLT BONES! MOLT BONES!
TENEN TARONGES? MOLT BONES! MOLT BONES! TENEN TA-
RONGES? MOLT BONES! MOLT BONES! TENEN TARONGES?
MOLT BONES! MOLT BONES! TENEN TARONGES? MOLT BONES!
MOLT BONES! TENEN TARONGES? MOLT BONES! MOLT BONES!
TENEN TARONGES? MOLT BONES! MOLT BONES! TENEN TA-
RONGES? MOLT BONES! MOLT BONES! TENEN TARONGES?
MOLT BONES! MOLT BONES! TENEN TARONGES? MOLT BONES!
MOLT BONES! TENEN TARONGES? MOLT BONES! MOLT BONES!
TENEN TARONGES? MOLT BONES!

¡MUY BUENAS! ¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY BUE-
NAS! ¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS!
¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS! ¿TIENEN
NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS! ¿TIENEN NARANJAS?
¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS! ¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUE-
NAS! ¡MUY BUENAS! ¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY
BUENAS! ¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS!
¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS! ¿TIENEN
NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS! ¿TIENEN NARANJAS?
¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS! ¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUE-
NAS! ¡MUY BUENAS! ¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY
BUENAS! ¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS!
¿TIENEN NARANJAS? ¡MUY BUENAS! ¡MUY BUENAS! ¿TIENEN
NARANJAS? ¡MUY BUENAS!

Molt bones

Acrílic, cinta de carrosser i esprai sobre tela
150 x 150 cm
2021

FRANCESC RUIZ

Palamós, 1990

La meua pràctica artística combina un ampli ventall de producció d'imatges, posant èmfasi en la pintura, el dibuix i, en algunes ocasions, en instal·lacions o publicacions. Afí als meus hàbits de col·leccionista i al meu nomadisme, el meu treball juga amb els codis de representació des d'un esguard curiós i lúdic.

En la meua pintura construeixo escenaris màgics i inquietants. Hi introduïxo personatges inventats o apropiats dels imaginaris cartoon i de llibres per a pintar que esdevenen metàfores de les meues emocions i pensaments. Aquests personatges solen ser animals antropomòrfics i altres tipus de criatures que, mitjançant una mirada empàtica i irònica, cerquen la complicitat o la perplexitat de l'espectador. Les meues pintures, de vegades, funcionen com a faules de la meua vida quotidiana que, sense premeditació, dialoguen amb la tradició pictòrica occidental del surrealisme.

Considero el meu treball com un diari personal, un procés acumulatiu continu que flueix i s'adapta al format i territori en què em trobi. Fent servir elements i símbols que es repeteixen, genero vincles i relacions entre les obres que, amb el temps, van prenent significat i constituint-se com a famílies, tant si és per la seva insistència temàtica com pel seu sabor o per la seva tècnica.

Mi práctica artística combina un amplio abanico de producción de imágenes, haciendo énfasis en la pintura, el dibujo y, en algunas ocasiones, en instalaciones o publicaciones. Afín a mis hábitos de coleccionista y a mi nomadismo, mi trabajo juega con los códigos de representación desde una mirada curiosa y lúdica.

En mi pintura construyo escenarios mágicos e inquietantes. En ella introduzco personajes inventados o apropiados de los imaginarios cartoon y de libros para colorear que se convierten en metáforas de mis emociones y pensamientos. Estos personajes suelen ser animales antropomórficos y otros tipos de criaturas que, mediante una mirada empática e irónica, buscan la complicitad o la perplejidad del espectador. Mis pinturas, a veces, funcionan como fábulas de mi vida cotidiana que, sin premeditación, dialogan con la tradición pictórica occidental del surrealismo.

Considero mi trabajo como un diario personal, un proceso acumulativo continuo que fluye y se adapta al formato y territorio en el que me encuentre. Usando elementos y símbolos que se repiten, genero vínculos y relaciones entre las obras que, con el tiempo, van tomando significado y constituyéndose como familias, ya sea por su insistencia temática, por su sabor o por su técnica.

Cura
Oli i pigment sobre tela
150 x 120 cm
2021

VÍCTOR SOLANAS

Tolosa, 1977

L'obra que es presenta a aquesta convocatòria, **Heavy Works**, mostra una sèrie de nou peces bidimensionals de 40 x 30 x 6 cm creades amb una pintura actualment descatalogada pel seu potencial efecte tòxic: l'òxid de plom, també conegut com a «mini de plom». Malgrat la seva gran qualitat com a element de protecció i el seu efecte durador sobre els metalls, aquest producte va deixar de distribuir-se a causa de les seves contraindicacions, tant per a la salut com per al medi ambient, i quedà reduït a un ús exclusivament professional, com és el cas de la indústria marítima i de la indústria metal·lúrgica.

La descatalogació d'aquest producte per motius de «contaminació general» i «salut pública» ens porta inevitablement a plantejar-nos si darrere de la seva retirada oficial existeix també una obsolescència programada conscient, dirigida als materials metàl·lics que formen part de façanes i exteriors d'edificis i arquitectures, la durabilitat dels quals es veu reduïda notablement a causa de la impossibilitat d'utilitzar òxid de plom i haver d'emprar el producte substituït, anomenat «sintètic de plom».

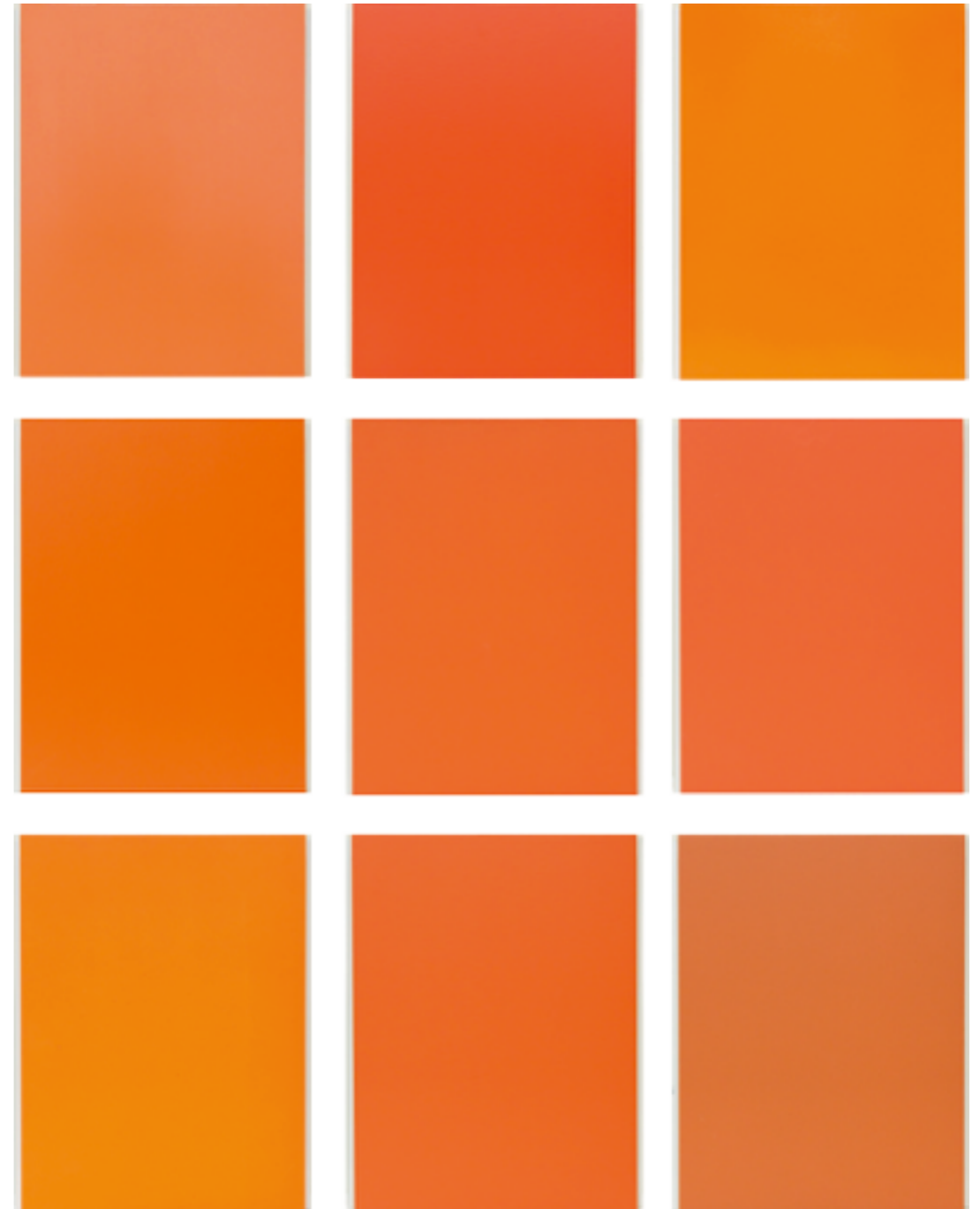
La obra que se presenta a esta convocatoria, **Heavy Works**, muestra una serie de nueve piezas bidimensionales de 40 x 30 x 6 cm creadas con una pintura actualmente descatalogada por su potencial efecto tóxico: el óxido de plomo, también conocido como «minio de plomo». Pese a su gran calidad como elemento de protección y su efecto duradero sobre los metales, este producto dejó de distribuirse debido a sus contraindicaciones, tanto para la salud como para el medio ambiente, y quedó reducido a un uso exclusivamente profesional, como es el caso de la industria marítima y de la industria metalúrgica.

La descatalogación de este producto por motivos de «contaminación general» y «salud pública» nos lleva inevitablemente a plantearnos si detrás de su retirada oficial existe también una obsolescencia programada consciente, dirigida a los materiales metálicos que forman parte de fachadas y exteriores de edificios y arquitecturas, cuya durabilidad se ve reducida notablemente a causa de la imposibilidad de utilizar óxido de plomo y tener que emplear el producto sustituto, denominado «sintético de plomo».

Proyecto Heavy Works

Pintures d'òxid de plom sobre DM
Políptic, 9 peces de 40 x 30 cm c/u
2019

SARA BONACHE

Vilanova i la Geltrú, 1991

2014 Graduada en Belles Arts Universitat de Barcelona

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

- 2022 *Todo es de color*. The Curators Room, Amsterdam
Preludios de mi lira. Dotze artistes per a dotze poemes. CAC La Sala, Vilanova i la Geltrú
Needful things II. Rodzlo space, Berlín
- 2021 *III Premi internacional Nasevo*. Lab36, Galeria Senda, Barcelona
Needful things. Uxval Gochez Gallery, Barcelona
El millor disseny de l'any. Museu del Disseny, Barcelona
Arts Libris. Barcelona
- 2020 *Premi Arnau de Palomar*. CERAP, Riudoms
L'essència de l'artista. II Premi internacional Nasevo. Lab36, Galeria Senda, Barcelona
Arts Libris (Edició online)
- 2019 *Premi de dibuix i gravat Fundació Privada Mútua Catalana*. Tarragona
- 2018 *CROMA*. El Catascopio Gallery, Barcelona
- 2017 *Biennal d'Arts Plàstiques i Visuals*. Sala Portal del Pardo, El Vendrell
IN(VISIBLES). El Catascopio Gallery. Festival Seco, Barcelona
Cicle Per amor a les Arts. Museu Nacional d'Art de Catalunya, Barcelona
HOTEL X HOTEL. Factoría del Arte, Madrid
HOTEL X HOTEL, Kippenberger Tribute. Museu Carmen Thyssen, Màlaga
- 2015 *Fine Art – University Selection 2014*. Universitat de Tsukuba, Japó
- 2014 *Sense Títol '14*. Sala d'exposicions de la Facultat de Belles Arts, Universitat de Barcelona
C5 Affordable Art Fair. Corretger Gallery, Barcelona

Premis i beques / Premios y becas

- 2021 Residència artística a FASE, Hospitalet de Llobregat
Finalista III Premi internacional Nasevo
Finalista premi FAD d'Arts
- 2020 Finalista II Premi internacional Nasevo
Finalista Premi Arnau de Palomar
- 2019 Finalista Premi de dibuix i gravat Fundació Privada Mútua Catalana, Tarragona

2017 Premi Biennal d'Arts Plàstiques i Visuals del Garraf i Alt Penedès

2014 Premi d'exposició Fine Art – University Selection 2014-2015, Universitat de Tsukuba, Japó

SVANTJE BOSSHOPF

Neustadt in Holstein (Alemanya), 1972

Postgrau d'Art Sonor a HfBK Dresden, Alemanya
Llicenciada en Belles Arts en l'especialitat de pintura i dibuix

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

- 2021 *Re-parar Espai EducArt*. MNAC, Barcelona
- 2020 *Estructures i No-Res*. Les Lleixes del CAM, Sant Cugat
- 2018 *Zeit und Loch*. BAUSTELLE eins, Hamburg
- 2017 *Zurcidos*. La XinaArt, Barcelona
- 2015 *Apropament al Forat*. Taller Antoni Alcàssar, Barcelona
- 2013 *Lauter Löcher - temps i forats*. La XinaArt, Barcelona
- 2012 *Des-construccions*. Sala Coma Estadella, Lleida
- 2008-2009 *Estructures i Silencis*. Espai Agustí Massana, Barcelona
- 2003 *Dekonstruktionen*. Galerie für Junge Kunst, Dresden
- 2002 *Die schöne Müllerin*. Ortsamt Loschwitz, Dresden
- 1999 *Pintura*. Musikhochschule, Dresden

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

- 2021 *Biennal d'Art*. Museu d'Art Modern, Tarragona
- 2018 *Immatèria*. Espai H.C. Lluc Fluxà, Palma de Mallorca
Biennal d'Art Riudebitlles. Catalunya
- 2017 *Biennal d'Art de Tarragona*. Museu d'Art Modern, Tarragona
Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques. Manacor
Festival No-Nologic. Concert d'inauguració, Barcelona
- 2016 *CONTEXTILE*. Guimaraes, Portugal
Premi de Pintura Francesc Gimeno. Tortosa
- 2015 *Anonyme Zeichner*. Exposición Itenerante: Berlín, Roma, Braunschweig, Rüsselsheim
- 2014 *Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques*. Manacor, Mallorca
Biennal d'Art de Tarragona. Museu d'Art Modern, Tarragona
- 2013 *Premi de Belles Arts Sant Jordi*. Bellpuig
XI Bienal Pintor Laxeiro. Lalín
Incubarte. València

1a Biennal d'Art Contemporani ExPort-ImPort Art. Tinglado 4, Tarragona

2012 *22 Premio Internacional de Gráfica Máximo Ramos*. Ferrol

2011 *X Bienal Pintor Laxeiro*. Lalín

2010 *Premi de Pintura Guasch Coranty*. Tecla Sala, L'Hospitalet de Llobregat
Biennal d'Art de Tarragona. Museu d'Art Modern, Tarragona

2007 *IV Certamen Internacional de Pintura de la Diputación de Castellón*

2006 *Biennal d'Art de Tarragona*. Museu d'Art Modern, Tarragona
BIAM. Amposta

2003 *Paradise, sweet paradise*. Concordie, Dresden

2002 *Galerierundgang*. Galerie Krauss Erben, Dresden

2001 *Situaciones*. Cuenca
Engel in der Stadt. Kreuzkirche Dresden

2000 *Ida y Vuelta amb la Frieda Wenzel*. Facultad de Bellas Artes, Cuenca

1998 *Internationales Holzbildhauersymposium*. Marktneukirchen

Premis i beques / Premios y becas

- 2020 Casa Aymat, Sant Cugat
- 2011 CC Andratx, Mallorca
- 2010 Centre d'Art la Rectoria, Sant Pere de Vilamajor

ÀLVAR CALVET

Tremp, 1965

2012 VIII Taller de pintura Maestros de la Figuración, amb Antonio López, Universitat de Navarra

2005 Tècnic Superior en Gràfica Publicitària per l'EMAID i l'EADT

1997-1999 Cursos de Doctorat i Suficiència Investigadora per la UB

1997 Food Culture Museum: Reus, París, Londres, amb Antoni Miralda, Reus

1993-1994 Cromos i Peonzas, amb Eva Lootz, i taller de pintura amb Mitsuo Miura
Arteleku, Donosti

1989 Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

- 2021 *Ruber, remolatxa i vichy*. Quiosc Gallery, Tremp
- 2020 *Volem lo riu viu*. Capella de Sant Ignasi Malalt, Manresa
Amb els ulls tancats. Museu de Reus
- 2018 *El vuitè dia*. Capella Sant Roc, Valls
- 2017 *NIX, d'artistes com a cecs, de cecs com a artistes*. Museu de la pell, Vic
Acte de fe per a 155 persones. Antiga Biblioteca de la Mancomunitat, Valls
- 2016 *Banderes al vent*. Tinglado 2, Tarragona
Amb els ulls tancats. La Trastera, Segur de Calafell

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

- 2022 *Physis*. Mèdol Centre d'Arts Contemporànies, Tarragona
- 2021 *El triomf de la por*. MAMT, Tarragona
La terra que trepitges. La Cumprativa, Llorenç del Penedès
- 2020 *Acció Abraçar un paisatge amb els ulls tancats*. Ports Natura i Art
- 2019 *Exposició, Expressió, Exili*. Casa Planas, Palma
Catalonia Art and Democracy. Quadriennal de Praga
- 2018 *Body & Games*. Espai Busquets, Escola Massana, Barcelona
Lliçons de coses / la resistència. Museu Casa Barral, Calafell
- 2017 *Body & Games*. Sala Leandre Cristòfol, Lleida
Artslibris. ARCO, Sicart Edicions, Madrid
De Re Hominidae. Lo Pati, Amposta
Art + social + tèxtil '17, acte I. Museu Monjo, Vilassar de Mar
Acte IV. Museu Molí Fondo, Sant Joan de les Flors
Això no és un dibuix. La Trastera, Swab Seed, Barcelona
Dolça Frontera. La Trastera i Maslow Indústries, Jazar, Pamplona
La revolució és una ficció. La ficció és una revolució. Espai Cultural Barra de Ferro, Barcelona
Biopolítiques: 2 + 1 + 1... Escola d'Art Municipal Leandre Cristòfol, Lleida
- 2016 *Reset*. Lo Pati, Amposta
Nidos de amor. ARTJaén 2016, Museo Provincial, Jaén
Nidos de amor. Centro de Cultura Contemporànea La Térmica, Màlaga

2010s

Premis i beques / Premios y becas

2021	1r premi al certamen XYZ. Lo Pati, Amposta
2020	1r premi exaequo, 4a Biennal d'Art Contemporani Gastronòmic. Cambrils
2018	Beca de residència Cacis Forn de Calç. Calders
2012	1r Premi a la Biennal d'Art, 38 Premi Tapiró. Museu d'Art Modern de Tarragona
2008	2n Premi ART. VO. Troisième Foire d'Art Actuel. Cergy-Pontoise, França
2005	Premi Adquisició Ciutat de Reus

Obres en les col·leccions / Obras en las colecciones

Ajuntament i Universitat de Cádiz; Museu de Siyâsa, Cieza; Centre de Lectura, Reus; Museu d'Art Modern, Tarragona; Biblioteca Nacional, Madrid; Patronat de Cultura, Mataró; Fundació Vila Casas, Barcelona; Museu Comarcal i Ajuntament, Reus; Fundació Universitat Rovira i Virgili, Tarragona; Fons d'Art de l'Autoritat Portuària, Tarragona; Fundación Hispánico, Doetinchem, Països Baixos; Fundación Yaxs, Guatemala

MAYRA D'AMORÉ

Buenos Aires (Argentina), 1974

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

2019	<i>Metàfora selvàtica</i> . Casa de la Paraula, Santa Coloma de Farners
2018	<i>Manglars</i> . Torroella de Montgrí
2017	<i>Bosc Interior</i> . Cal Cabanes, Solsona
2016	<i>Sentinelles de Fusta</i> . Consell Comarcal Solsonès

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

2021	<i>XXI Concurso Timoteo Pérez Rubio</i> . Oliva de La Frontera, Badajoz
	<i>Premi Fundació Privada Mútua</i> . Tarragona
	Exposició col·lectiva contemporània. Galeria Abartium, Vic
	<i>LXXXIX Premi Centelles</i>
2020	<i>LXXXVIII Premi Centelles</i>

Premis i beques / Premios y becas

2021	Premi adquisició Col·lecció d'art Timoteo Pérez Rubio
------	---

	3r premi del Concurs de pintura ràpida de Sant Boi de Lluçanès
	1r premi del Concurs de pintura ràpida de Vallgorguina
	3r premi del Concurs de pintura ràpida de Navarcles
	2n premi del Concurs de pintura ràpida de Breda
	3r premi del Concurs de pintura ràpida de Moià

Obres en les col·leccions / Obras en las colecciones

Colección de arte Timoteo Pérez Rubio, Oliva de La Frontera

JOAN GIL

Ávila, 1983

2021	Doctor en Historia del Arte. Universidad de Salamanca
2006	Licenciado en Bellas Artes. Universidad de Salamanca

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

2020	<i>Territorios Cruzados</i> . Galeria Antoni Pinyol, Reus
2017	<i>Saquear y preservar, denunciar y consagrar</i> . Galería Benito Esteban, Salamanca
2015	<i>JGS y CIA</i> ©. Centro de Arte Tomás y Valiente (CEART), Fuenlabrada
2012	<i>Juan Gil Segovia y Cia</i> . Galería El Cuarto Simpático, Madrid
2011-2012	<i>Papeles pintados</i> . Caja España, Valladolid, León, Palencia y Zamora
2009	<i>Most watched men</i> . Espacio Menosuno, Madrid

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

2021	<i>Pop Cañí</i> . Factoría de Arte y Desarrollo, Madrid
2020	<i>Art Emergent</i> . Acadèmia de Belles Arts de Sabadell
2019	<i>Arte Joven en Castilla y León</i> . Selección 2009-2017. Sala Borrón, Oviedo
2018	<i>Joint Fine Arts Exhibition</i> . Fine Arts College, Shanghai University, China
	<i>Arte, Resistência e Cidadania: Os artistas da Bienal Internacional de Arte de Cerveira e a Democracia</i> . Assembleia da República, Lisboa
2017	<i>XIX Bienal Internacional de Arte de Cerveira</i> . Vila Nova de Cerveira, Portugal
	<i>8ª Bienal de Artes Plásticas Rafael Botí</i> . Centro de Arte Rafael Botí, Córdoba
2016	<i>O*F+ (Otra Puta Feria Más)</i> . Galería ómás1, Madrid
2015	<i>Justmadó con Galería Gema Llamazares de Gijón</i> ,

	COAM, Madrid
	<i>Art Marbella</i> , con Galería Gema Llamazares de Gijón, Marbella, Málaga
2014	<i>Art←30 BS</i> . Galeria Trama-Sala Parés, Barcelona
	<i>Open Studio</i> . Artista invitado en el estudio de Jesús Alonso y Concha Pérez, Madrid
2012	<i>ARCO Madrid</i> . Stand Revista 967arte, Madrid
	<i>Premio de Pintura Internacional Guasch Coranty</i> . Centre d'Art Tecla Sala, L'Hospitalet de Llobregat

Premis i beques / Premios y becas

2020	28 Premi Telax. Galeria Antoni Pinyol, Reus
2019	2º premio 11º Certamen Fundación Ramón J. Sender-UNED. Barbastro, Huesca
2018	Mención de Honor XXI Premio Nacional de Pintura Fundación Mainel. Valencia
	Premio-Adquisición XXI Premio de Artes Plásticas Sala El Brocense. Dip. de Cáceres
2017	Beca de creación artística de la Fundación Villalar - Castilla y León
2016	Premio de Pintura Ciudad de Badajoz. Ayuntamiento de Badajoz
2013	2º premio XLIII Certamen de Pintura Rafael Zabaleta. Quesada
2008	1.er premio de pintura Certamen de Arte Joven de la Junta de Castilla y León

Obres en les col·leccions / Obras en las colecciones

Ayuntamiento de Badajoz; Ayuntamiento de Salamanca; Centro de Arte de Burgos; Diputación de Ávila; Diputación de Cáceres; Fundación Ávila; Fundació Banc de Sabadell; Fundación Gaceta, Salamanca; Fundación Ramón J. Sender, Barbastro; Fundación Villalar - Castilla y León; Museu da Bienal de Cerveira, Vila Nova de Cerveira, Portugal; Universidad Complutense de Madrid

GLÒRIA GIMÉNEZ

Granollers, 1969

1994	Llicenciada en Belles Arts a la Universitat de Barcelona
1990	Christian Boltanski, Ecole Supérieure des Beaux Arts, Paris

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

2017	<i>La pista infinita i altres nines russes</i> . Espai d'Arts de Roca Umbert, Granollers
2016	<i>Els seriosos jocs de miralls del Sr. Escafandre</i> . Casa Elizalde, Barcelona
2014	<i>Centre Cívic Urgell</i> , Barcelona
2011	<i>De simulacres i obsessions</i> . Centre Cultural La Roca del Vallès, Barcelona
2003	<i>Mecanismes de defensa</i> . Galeria 44, Barcelona
2001	<i>Les reversibles</i> . Centre Cívic Sant Andreu, Barcelona
2000	<i>Impossibilitats</i> . Escola Municipal d'Art i Disseny de Terrassa
1998	<i>Sala de l'antiga presó</i> , Horta de Sant Joan

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

2017	<i>J'accepte la grande aventure d'être moi</i> . Museu de Granollers
2014	<i>Glòria Giménez / Magdalena Jiménez / Glòria Serra</i> . Sala Ciutat del Centre Cultural, Granollers
2009	<i>MIAU</i> . Mostra Internacional d'Art Urbà, Caldes de Montbui
2004	<i>4a Biennal de Vic</i>
2003	<i>Saló Europeu de Joves Creadors</i> . França, Catalunya i Portugal
2002-2003	<i>XIII Biennal Mostra d'Art Contemporani</i> . Sant Cugat i altres poblacions
2000	<i>Biennal d'Art</i> . Museu d'Art Modern, Tarragona

Premis i beques / Premios y becas

2000	2n Premi Miquel Casablanca. Sant Andreu, Barcelona
------	--

Obres en les col·leccions / Obras en las colecciones

Museu de Granollers

CARMEN HURTADO

Cáceres, 1970

Escola d'Art Massana, Barcelona
Escola d'Art Llotja, Barcelona
Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, Barcelona
I/Art, Instituto Superior de Arte
Experimentem amb l'Art, Barcelona
Ruido Photo, Barcelona

Blake Collage, Londres
Art School of New York

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

- 2021 *Zenobia, estas ruinas que somos.* Premi Objectiu Dona Primavera, Casal Mas Guinardó, Barcelona
Umbra. Museu de la Mediterrània, Torroella de Montgrí
- 2020 *El sacrificio.* Premio Galerías VIII. Proyecto Cárcel centro de creación, Segovia
- 2019 *Earth.* Galería Arteria, Barcelona
- 2017 *Libertatis.* Museo Molí fondo en Sant Joan de les Fonts
- 2016 *Libertatis.* Real Circulo Artístico, Barcelona
- 2013 *Amort.* Festival Miradas de Mujer. Galería Escalera de Incendios, Barcelona
- 2012 *En el laberinto.* Galería Escalera de Incendios, Barcelona
- 2011 *Real vs Unreal.* Centro Cultural Helenic Bank y Instituto Cervantes de Chipre
- 2010 *Real vs Unreal.* Galería Untitled, Barcelona

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

- 2020 *El cuerpo silenciado.* Arte, Violencia y Genero, CC Barceloneta
- 2019 *El cuerpo.* Centro cultural La bobila, L'Hospitalet
La lista en blanco. Can Batlló, Barcelona
Fundación Miró. Barcelona
- 2018 *Fluidos.* Sala de la Sagrada Família, Barcelona
Vídeo Libertatis. Festival América Late, Casa América, Madrid
Parasitoides digitales. Hangar, Barcelona
Retrato de familia. Docfield Fotografic Social Visión, Palau Robert, Barcelona
- 2017 *Estar presentes.* Centro Ukuma, Torremolinos
- 2016 *Dones diverses.* Espai Francesca Bonnemaison, Barcelona
La avenida de la luz. Distribución perturbadora.
Performance en Plaza Cataluña. Hangar, Barcelona
End Gun Violence. Chicago
Semillas de don-es. Ladyfest Barcelona, Nau Bostik, Barcelona
Poellage. Galeria Inusual Project, Barcelona
- 2015 *El cuerpo.* Feria Masquelibros. Madrid y Burgos
Refugia-dos. Fundación Pilar and Joan Miro, Palma de Mallorca
- 2014 *Omphalos.* Galería Air Flower, Sardanya
Serie sin genero. Galería Escalera de Incendios, Barcelona

- 2013 *Escaleras.* Convent sant Agustí y Espai Re Crea, Barcelona
Pix. Fundación Eugenio Almeida, Portugal y Galería Untitled, Barcelona
Miniprint International. Cadaques
- 2012 *Miniprint international.* Cadaques, L'Etangd'Art de Bages
- 2010 Galería Untitled. Barcelona

Premis i beques / Premios y becas

- 2021 Segundo premio. Revisión portfolio fotográfico Thecuratorship.org
Premi Objectiu Dona Primavera. Mas Guinardó
- 2020 Premio Galerías VIII. Proyecto Cárcel centro de creación, Segovia
Vídeo Libertatis. Film de Dones. Agnes Varda. Barcelona

IRENE MARZO

Madrid, 1995

- 2021 Grado en Bellas Artes. Universidad Complutense de Madrid
- 2019 Slade School of Fine Art, curso intensivo de pintura. Londres
- 2016 Diplomatura en Dirección de Arte ECAM (Escuela de Cine de Madrid)

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

- 2022 *Punto y Seguido.* Residencias Artísticas 2021. Universidad Complutense de Madrid
- 2021 *Residencia de Artistas.* Monasterio de Yuso, San Millán de la Cogolla
Women and Water. Surfingirl Gallery, NY
- 2020 *XVI Concurso de Pintura Contemporánea Casimiro Baragaña.* La Pola Siero, Asturias
XLIII Concurso Nacional de Pintura Casimiro Sainz. La Casona, Reinosa
Cromática VI. Museo Municipal de Ourense
Premio Nacional de Pintura Fundación Mainel. Valencia

Premis i beques / Premios y becas

- 2020 Premio Nacional de Pintura Fundación Mainel, Valencia

CLAUDIA PASTOMAS

València, 1998

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

- 2022 *Colectiva 1.0.* Galería LaTrini, València
- 2021 *XVIII Premi Miquel Viladrich de Pintura i d'Arts Visuals.* Sala d'exposicions del Ajuntament de Torrelameu, Lleida
Aragon Park II. Edificio Aragon Park, Madrid
I Certamen Internacional de Arte Salvador Victoria. Museo Salvador Victoria, Rubielos de Mora, Teruel
Emac. Centro Municipal de Cultura La Mercé, Borriana
- 2020 *XLIX Concurso de Artes Plásticas Q-Art.* Sala de exposiciones del Ayuntamiento de Quart de Poblet, València
Mi Casa. Galería Álvaro Alcázar, Madrid
Identitart. Comisariada por la Fundación Brito, Brasil
Línea A.2.5 Bifurcaciones. Espacio multidisciplinar T4, Facultat de Belles Arts de Sant Carles, Universitat Politècnica de València
- 2019 *Posquins.* Sala expositiva del Centro Cultural del Carmen, València
Utópicas, epicentro. Barrio del Carmen, València
- 2018 *Més enllà dels límits (trobada d'artistes).* Ajuntament de València

Premis i beques / Premios y becas

- 2021 1.er premio I Certamen Internacional de Arte Museo Salvador Victoria, Teruel
2a finalista XVIII Premi Miquel Viladrich de Pintura i d'Arts Visuals, Lleida
- 2019 1.er premio Concurso de Pintura Azalea, Universitat Politècnica de València
Residencia Fundación Museo Gonzalvo, Pintura y Paisaje por UVT, Teruel

NOÉ PEIRÓ

Gandia, 1997

- 2020 Máster en Educación Secundaria, Universitat de València
- 2019 Grado en Bellas Artes, Universitat Politècnica de València

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

- 2022 *XIV Arte Aparte.* Sala Juan Francisco Casas del Centro Cultural de la Carolina
- 2021 *Arte Presente.* Galería Di Gallery arte contemporáneo, Sevilla
Fundació Mutua Catalana. Tarragona
Huellas de la Pandemia. Certamen de Pintura Villa de Móstoles
Premi de pintura Miquel Viladrich. Torrelameu, Lleida
Certamen de Pintura Villa Campo de Criptana. Ciudad Real
V Biennial de València. Ciutat vella oberta, Centre del Carme, València
IV Certamen Pintura Foios. Sala Fernando Barrachina, València
VIII Premio UNIA de Pintura. Universidad Internacional de Andalucía
Festival Versos y Colores. Pintura mural Parque Sorolla, Santa Pola
II Muestra de Arte Urbano. Pintura mural Coria del Río
- 2020 *II Certamen de Creación Universidad Loyola Andalucía: Artistas Emergentes.* Fundación Valentín de Madariaga, Sevilla
Premi Telax. Galeria Antoni Pinyol, Reus
Premi Centelles. Centelles, Barcelona

Premis i beques / Premios y becas

- 2022 Beca de Creació Artística CEIC Alfons el Vell, Ajuntament de Gandia
Programa de Residencias Artísticas y Culturales para Jóvenes, València
- 2021 Ganador del I Concurso de Murales Ayuntamiento de Fuentelencina, Guadalajara
Ganador I Certamen Pintura Urbana Encarna Jiménez: Mujer Emprendedora
Ganador concurso Graffiti Era de l'Habanero, Peñarroya de Tastavins, Teruel
Premio Joven Artista del Certamen Villa de Móstoles
- 2020 Accésit II Certamen de Creación Universidad Loyola Andalucía: Artistas emergentes

GORKA PIÑOL

Barcelona, 1987

2013 Màster en Producció i Recerca Artística, Universitat de Barcelona

2011 Llicenciatura de Belles Arts, Universitat de Barcelona

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

2019 Sala Pere Pruna. Barcelona

2015 Espai AnGram. Revista Mirall. Barcelona

2014 *Latitud Longitud XVII*. Alejandro Gallery, Barcelona

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

2021 *XXII Certamen de Pintura Acor Edición Internacional*, "60 aniversari". Madrid

Art Emergent Sabadell. Sabadell

IV Certamen de Pintura Foios. Foios, València

Premi Agbar Ciutat de Barcelona. Barcelona

2020 *XXIV Certamen de Pintura Fundación Indalecio Hernández*. Cáceres

XXXIV Concurs de Pintura Sanvisens. Edifici Miramar. Sitges

I Premio de Pintura Rotary Club. Barcelona

2019 *I Premio Ateneo Mercantil de Valencia*. València

Premi BBVA de Pintura Ricard Camí. Terrassa

2018 *Premi Internacional de Pintura Guasch Coranty*. Tecla Sala, Hospitalet de Llobregat

Premi de Pintura Tat Vilà. Escola Traç, Barcelona

2017 *Premi BBVA de Pintura Ricard Camí*. Terrassa

2015 *Què dius*. CICUS, Sevilla

Premi BBVA de Pintura Ricard Camí. Terrassa

Premio José M. Vidal de Artes Visuales. Fundación

Arena, Barcelona

Art i Futur. Barcelona

2014 *Artificialia*. Cyan Gallery, Barcelona

XIII Premi de Pintura Francesc Gimeno. Tortosa

Premi de Pintura Paco Merino. Granollers

Page Specific. Galería Combustión Espontánea, Madrid

2013 Pictobcn. Hangar, Barcelona

Galeria Templon, Eger, Hongria

Premi Acadèmia de Belles Arts de Sabadell Fundació

Privada. Barcelona

2011 *Art-30 Concurs Pintura i Fotografia*. Sala Parés, Barcelona

Galeria Trama, Barcelona

Facultat de Belles Arts, Universitat Politècnica,

València

Facultat de Belles Arts, Sevilla

Facultat de Belles Arts, Ucam, Madrid

Obres en les col·leccions / Obras en las colecciones

Fundació Banc Sabadell

Agefred

Mediterrània, Llar per a Gent Gran

El Consorci de Barcelona

CRISTÒFOL PONS

Ciutadella de Menorca, 1981

2005 Llicenciatura en Belles Arts, Universitat de Barcelona

2004 Beca SENECA a la Universitat de Belles Arts, País Vasco, Bilbao

2002 Cicle superior d'Arts Aplicades al Mur, Escola Massana, Barcelona

1999 Batxillerat artístic a l'Escola d'Arts i Oficis de Maó, Menorca

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

2019 *Rooms*. Espai Taca, Palma de Mallorca

2015 *Hand holds gold, hand holds sand*. Galeria Miscelanea, Barcelona

2011 *Sofas*. Galería Vierter-Stock, Berlín

2009 *Reino en Llamas*. Galería Vierter-Stock, Berlín

Home Sweet Home. Galeria Miscelanea, Barcelona

2008 *Cristòfol Pons VS Quitolomalo*. Sala d'exposicions Sa Nostra, Menorca

2007 Galeria ADN, Barcelona

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

2020 *Teoría de la Alegría*. Museu d'Art Contemporani Eivissa (MACE), Eivissa

2018 *Premi Internacional Guasch Coranty*. Tecla Sala, Barcelona

2017 Fira ArteSantander (stand de IEB). Santander

2016 Galería CAF, Venezuela

2015 Fira Incubarte 7, València

Studio's, Venezuela

2014 *Natural States*. Galería Fifty24mx, Mèxic

Tabula Rasa. Exposició itinerant al Museu Baluard de

Palma, Hilvaria

2011 Galeria Louis 21, Mallorca

2008 Galeria Luis Adelantado (X convocatòria), València

Premis i beques / Premios y becas

2021 Concessió de l'ajut de mínims del Consell de Menorca Seleccionat al Premi Vila Santanyí, Barcelona

2018 Seleccionat al Premi Internacional Pintura Guasch Coranty, Barcelona

2015 Seleccionat en la 7 edició de Incubarte, València

2010 Primer premi, concurs MAE (Menorca Art Emergent), Menorca

2008 Seleccionat "X convocatòria" Galeria Luís Adelantado, València

Obres en les col·leccions / Obras en las colecciones

Col·lecció particular Marie Hélène Benhard i Jean Paul

Col·lecció particular del director de la fira Swab, Joaquim

Diez Cascón

Col·lecció particular Luís Adelantado

LÍDIA PORCAR

Montcada i Reixac, 1958

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

2021 *Chemical Pictures*, Parlem Contemporani?, sessió 17. Convent de les Arts, Alcover

2019 *AMOR VS PÀNIC*. Sala d'Exposicions de l'Escola d'Art de Tortosa

2018 *AMOR*. Espai d'Art Contemporani La Grey, Tarragona

2011 *La lluita antifranquista i la transició a la Conca de Barberà*. Projecte dut a terme amb

Jordi Martorell. Serveis Territorials de Cultura de la

Generalitat, Tarragona

2001 *Videoscopia*. Projecte realitzat amb Jordi Martorell.

Art&Schilling, Barcelona

1997 Fundació Espais d'Art Contemporani, Girona

1996 Galeria Carles Poy, Barcelona

1994 *Signes*. Galeria Carles Poy, Barcelona

1993 *L'anarquista intolerant*. Capella de Sant Roc, Valls

1992 Galeria Quart Montfalcó, Barcelona

1991 Galeria Antonio de Barnola, Barcelona

1989 Sala d'exposicions de la Fundació la Caixa, Barcelona

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

2019 *Soroll de fons*. Vídeo Fire (Handmade). La Grey, Tarragona

SMALL things big. La Xina Art, Barcelona

2017 *Les llibretes de docent. Paràboles del Paisatge*. Cicle d'Hivern d'Art Contemporani al Centre de Lectura de Reus

2016 *La Grey se'n va a la Xina*. La Xina Art, Barcelona

Reset. Estratègies per a reformular la trajectòria de

l'artista. Lo Pati, Amposta

Crisis Boxes. Young Gallery Weekend, La Grey, Barcelona

2015 *Capella de Sant Roc, 30 anys d'art contemporani*. Museu de Valls

2013 *Breathing Time. Temps per a respirar*. Museu de Valls i Sala Portal del Pardo, El Vendrell

2009 *El dispositiu*. Antiga Audiència, Tarragona

80...08 un itinerari. Fundació Espais d'Art

Contemporani, Girona

2007 *Nit Casm*. The Tunnel of Love. Artistes d'Hangar a Arts Santa Mònica, Barcelona

2003 *Beques 2001*. Museu d'Art Plaça de la Llibertat, Reus

2002 *En el lado de la Televisión*. Projecte Videoscopia dut a terme amb Jordi Martorell, Espai d'Art Contemporani de Castelló

1999 *Corrent altern continu*. Fundació Espais d'Art Contemporani, Girona

1997 *ARCO 97*. Galeria Carles Poy, Madrid

1991 Galeria Von Risbergen. Rotterdam, Holanda

1988 *Transports*. Barcelona-Marseille-Naples. Centre de la Vieille Charité i Montbeliard, França

Premis i beques / Premios y becas

2021 Primers premis Artiga. Iniciativa La Grey

2011 Ajut projectes culturals d'Impacte Social Fundació La Caixa. Taller de Vídeo Teatre Ubu

Rei amb els usuaris d'APRODISCA. Montblanc, Tarragona

Ajut del Ministerio de la Presidencia del Gobierno de España. Projecte La lluita antifranquista

i la Transició a la Conca de Barberà, dut a terme amb Jordi Martorell

2009 Premi Bdigital Ciutat del Coneixement de l'Ajuntament de Barcelona. Projecte Arxiu Virtual

de la Memòria Local de la Conca de Barberà i la Baixa Segarra

- 2006 Fons per a la Recerca de Creació en àmbits artístics i de pensament contemporani. Entitat Autònoma de Difusió Cultural de la Generalitat de Catalunya. Projecte Arxiu virtual dut a terme amb Jordi Martorell
- 2002 Premi Reus d'Arts visuals. Projecte TV Mòvil, dut a terme amb Jordi Martorell
Ajut de l'Institut de Cultura de Barcelona. Projecte Videoscopia
- 2000 Ajut del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Projecte Videoscopia, dut a terme amb Jordi Matorell
- 1998 Primeres Beques Banesto a la Creació Artística

FRANCÈSC ROIZ

Palamós, 1990

- 2014 Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona
- 2013 Estudiant convidat amb el Prof. Oliver Kossack i Peter Piller. Hochschule für Grafik und Buchkunst, Leipzig

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

- 2020 *Overproduction is Over*. Dràcul-la. Barcelona Gallery Weekend, L'Hospitalet de Llobregat
- 2019 *Still Cuba*. ArtHaus, XIII Bienal de La Habana
2018 Night on Earth. Mannerheim Gallery, París
A la corda fluixa. Ana Mas Projects, L'Hospitalet de Llobregat
- 2017 *Copy to Learn, Learn to Copy*. The LODGE, Los Angeles
- 2016 *I Didn't Know I Was Collecting*. Fundació Arranz-Bravo, Barcelona

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

- 2021 *Superfácil*. TUESDAY TO FRIDAY, València
- 2019-2021 *J(em)' accuse o la mort de l'autor*. Bòlit Centre d'Art contemporani, Girona i MAC Mataró
- 2020 *Càpsules de confinament: art i pandèmia a Catalunya*. Can Framis. Fundació Vila Casas, Barcelona
Red Yellow Blue. Galeria Cadaqués
El territorio es un acto. Sala Amadís, Madrid
- 2019 *Novembre à Vitry*. Gallerie Jean-Collet, Vitry-sur-Seine
Juntos Aparte. BIENALSUR, Cúcuta
- 2017-2019 *Biennale Jeune Creation Européenne*. Figueres i Amarante

- 2018 *Sinopsi*. La Capella, Barcelona
Panorama 2018. Galeria Fran Reus, Palma de Mallorca
- 2017 *CALL 2017 XIX*. Galeria Luis Adelantado, València
- 2016 *El Gran Tour*. Sant Andreu Contemporani, Barcelona
Do you Belive? Fabra i Coats, Barcelona
- 2014 *Yo, Misil*. Centre d'Art Sant Lluc i Loop Festival, Barcelona
- 2013 *Zeichnung Protest*. Comissariat per Olga Vostretsova. GfzK, Leipzig
- 2012 *Patrim'11*. Fundació Vila Casas, Barcelona

Premis i beques / Premios y becas

- 2021 Beca investigació i recerca artística. Generalitat de Catalunya
- 2019 Beca ayudas a la creación artística. INJUVE, Madrid
- 2018 Premi Adquisició Olor Visual. SWAB, Barcelona
- 2017 Grand Prix JCE - Bourse Crédit Agricole, París
- 2015 Premi Arts Visuals Fundació Arranz Bravo, Barcelona
- 2015 Beca de Producció. Sala d'Art Jove, Barcelona
- 2013 Beca de Producció 2013/14. Fundació Guasch Coranty, Barcelona

Obres en les col·leccions / Obras en las colecciones

Olor Visual, Barcelona; Fundació Guasch Coranty, Barcelona; Yvon Lambert Colecció particular, França; Hubert Kretschmer Archiv, München; SoHo House, Cambrils; Castell de Benedormiens, Castell d'Aro; Addaya Contemporary Art Center, Mallorca; CA2M Librería, Madrid; Centre Documentació La Panera de Lleida; Birmingham Museum of Art, Alabama; Universitat de Barcelona; La Panera Centre d'Estudis, Lleida; Centre d'Estudis MACBA, Barcelona; Bòlit, Centre d'Art Contemporani, Girona

VÍCTOR SOLANAS

Tolosa, 1977

- 2017 Doctor en Historia del Arte, Universidad de Salamanca
- 2000 Licenciado en Bellas Artes por la Universidad de Salamanca, Especialidad de escultura

Exposicions individuals / Exposiciones individuales

- 2021 *Out of Neither*. Sala Picnic, Madrid
Out of Neither. Circuitos de Artes Plásticas de la Comunidad de Madrid, CCH Sierra Norte

- 2020 *RGB Wall*. Centro de Historias de Zaragoza
Out of Neither. Universidad de Murcia
- 2019 *Out of Neither*. Galería Antonia Puyó, Zaragoza
Out of Neither. Diputación de Valladolid
- 2018 *Duraciones*. Universidad de Murcia
- 2017 *Out of Neither*. CEART Fuenlabrada, Madrid

Exposicions col·lectives / Exposiciones colectivas

- 2021 *XXI Premio de Pintura*. Universidad de Murcia
C.A.L.L.E. Festival de intervenciones Artísticas, Madrid
Mucho Más Mayo. Festival de Intervenciones Artísticas, Cartagena
- 2020 *XXIII Premio de Artes Plásticas "Sala El Brocense"*. Diputación Provincial de Cáceres
XXXI Premio de Arte Santa Isabel de Portugal. Diputación Provincial de Zaragoza
Pinta Malasaña. Madrid
Hybrid Art Fair, Displaced 3ª edición. Madrid
- 2019 *Biennal de València Ciutat Vella Oberta*. València
Encuentros de Arte Contemporáneo [EAC]. Museo de Alicante
Biennal d'Art. Diputació de Tarragona
- 2018 *Estampa*. Plataforma de Arte Contemporáneo, Madrid
Obra Abierta. Premio Internacional de Artes plásticas. Cáceres
Intermissions. Azkuna Zentroa –Smart Places-, Bilbao
XV Premi de Pintura Francesc Gimeno. Tortosa
- 2017 *GetxoArte*. Getxo, Bilbao
A cel obert. Tortosa
Intramurs. Festival de arte urbano, Valencia
ARCO, Gobierno de Aragón. Madrid
- 2016 *XI Festival Asalto*. Zaragoza
XXVI Biennal Eusebio Sempere. Onil
Por venir. Casa de Velázquez - Académie de France, Madrid
IX Premi de recerca pictórica. Salou

Premis i beques / Premios y becas

- 2020 Accésit XXXI Premio Santa Isabel de Portugal, Diputación Provincial de Zaragoza
Mención de Honor Premi Telax, Galeria Antoni Pinyol, Reus
- 2019 Mención de Honor Biennal de València, Ciutat Vella Oberta, València

- 2018 Residencia Azkuna Zentroa -Smart Places-, Bilbao
Primer premio Tuenti Urban Art Box - Mulafest-, IFEMA, Madrid
- 2017 Premio A cel obert, Tortosa
Residencia ZAWP, Zorrotzaurre Art Work in Progress, Bilbao
Beca Casa de Velázquez, Académie de France à Madrid

Obres en les col·leccions / Obras en las colecciones

Diputación de Valladolid; Fundación BilbaoArte Fundazioa; Fundación Uncastillo, Zaragoza; Ayuntamiento de Zaragoza; Colección ULL, Universidad de La Laguna; Ayuntamiento de Morón de la Frontera; Centro de Estudios del Jiloca, Calamocha; ARS EDILICIA, València; Diputación Provincial de Zaragoza; UNED Plasencia; Ayuntamiento de Tauste; Heraldo de Aragón; Colección UDLAP (Universidad de las Américas), Puebla, Méjico; Colección UNIA, Sevilla; UNED Calatayud; Ibercaja; Colección CAI

Museu de **Tortosa**

HISTÒRIC I ARQUEOLÒGIC DE LES TERRES DE L'EBRE

Ajuntament
de **Tortosa**